

จง
นมัสการพระเจ้า
ด้วย
จิตวิญญาน
และ
ความจริง

การประชุม ยูวคริสเตียน

ทั่วประเทศ

ครั้งที่ 8

24-30 เมษายน 1977

ณ ค่ายอบรมแพทย์

การศึกษา พระคัมภีร์

ในหัวข้อ

“จะนมัสการพระเจ้าอย่างไร”

นำโดย

เจ.ที. พอลมานิคัม

ผู้อำนวยการ “ประทีปของไทย”

การศึกษา พระคัมภีร์ทางไปรษณีย์

แห่ง

สภาคริสตจักรในประเทศไทย

สารบัญ

1.ความสำคัญของการนมัสการในชีวิตคริสเตียน	5
2.พระเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการอย่างไร?	8
3. พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการอย่างไร?	12
4. เราจะนมัสการพระเจ้าได้อย่างไร?	15
5.การนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ (วิวรณ์ 4-7)	24
6.พระเจ้าทรงสำแดงเป็นตรีเอกานุภาพ	32
7.การนมัสการพระเจ้าในพิธีและเทศกาลต่าง ๆ	37

คำนำ

ศัพท์ที่ว่า “การนมัสการ” เป็นภาษาอังกฤษว่า “เวอชิพ” (Worship) ซึ่งมาจากคำว่า “เวิทชิพ” (Worthship) ซึ่งแปลว่าสมควรที่จะรับ เพราะฉะนั้นจากภาษากรีก คำว่าการนมัสการมีความหมายว่า พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ ถ้าเราจะศึกษาจากพระธรรมวิวรณ์เราเห็นได้ชัดว่าพระเจ้า พระบิดาที่ดี พระบุตรพระเยซูคริสต์เจ้าก็สมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุดตามภาษาเดิม คือ ภาษากรีกมีศัพท์หนึ่งที่ใช้กันมากเป็นศัพท์ที่สำคัญคือ “พรอสคูนาโอ” (PROSKUNAO) ใช้ในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งแปลว่า หมอบกราบ (มัทธิว 14:33) แต่ศัพท์นี้ภาษาไทยเขาแปลเป็นหลายอย่าง เช่นการถวายนมัสการ (มัทธิว 2:11) กราบไหว้ (มัทธิว 8:2) ถวายอภิวาท (มัทธิว 9:18) จากศัพท์นี้บางครั้งเขาใช้กับบุคคลที่สมควรจะได้รับความเคารพนับถืออย่างมากด้วย แต่ส่วนมากเขาใช้กับพระต่าง ๆ ของพวกเฮเลน สำหรับในพันธสัญญาใหม่ศัพท์นี้ใช้กับพระเยซูคริสต์

1.ความสำคัญของการนมัสการในชีวิตคริสเตียน

ชีวิตคริสเตียนเริ่มด้วยการบังเกิดใหม่โดยที่บุคคลผู้นั้นได้รับพระวาทะของพระเจ้า รู้จักพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ และรู้จักตนเองว่าเป็นคนบาป ขอมสารภาพความผิดบาปของตนเอง และเชื่อไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจาก็ทรงเข้าอยู่ในจิตใจของเขาพร้อมกับพระวาทะของพระองค์ แล้วมีการบังเกิดใหม่ และเขาจะเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ สิ่งสารพัดเก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น (2 โครินธ์ 5:17) นี่เป็นการเริ่มต้นในชีวิตคริสเตียน แต่ผู้ที่ได้รับการบังเกิดใหม่นั้นยังเป็นทารกอยู่ เขาจะต้องเจริญขึ้นในชีวิตคริสเตียน และมีสิ่งจำเป็น 3 อย่าง ที่จะช่วยให้เขาเจริญและเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ คือ 1.การศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวาทะของพระเจ้าทุกวัน 2.ชีวิตการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ 3.การนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ทั้งสามอย่างนี้ช่วยในการเจริญเติบโตของชีวิตคริสเตียน เราอาจจะเปรียบเทียบกับต้นไม้เล็ก ๆ ที่จะต้องเจริญเติบโตขึ้นนั้นต้องอาศัยปัจจัย 3 อย่างเหมือนกัน คือ ปุ๋ย ซึ่งเป็นอาหารของต้นไม้ เปรียบได้กับการศึกษาพระวาทะของพระเจ้า เพราะว่าพระเยซูคริสต์เองตรัสว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้แต่บำรุงด้วยพระวาทะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า (มัทธิว 4:4) ต้นไม้นั้นต้องการสิ่งจำเป็นอีกอย่างหนึ่งก็คือ น้ำ หรือการรดน้ำ ซึ่งเปรียบได้กับชีวิตการอธิษฐาน เพราะว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ที่อธิษฐานเพื่อผู้ที่เชื่อในพระเจ้าอาจารย์เปาโลเขียนไว้ว่า พระวิญญาณก็ทรงช่วยเรา เมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญาณทรงช่วยขอแทนเรา (โรม 8:26) และสิ่งจำเป็นที่ต้นไม้ควรจะได้รับเพื่อจะเจริญเติบโตอีกประการหนึ่งคือ แสงจากดวงอาทิตย์ เพราะว่าตามธรรมชาติเราก็จะสังเกตเห็นได้ว่าต้นไม้ที่ได้รับแสงจากดวงอาทิตย์จะเจริญเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ แต่ต้นไม้ที่ไม่สามารถรับแสงจากดวงอาทิตย์นั้นก็จะไม่เจริญเท่าที่ควร การรับแสงแดดจากดวงอาทิตย์นั้นเป็นเหมือนกับการนมัสการพระเจ้าเพราะพระเจ้าเป็นความสว่าง ดวงอาทิตย์ และเมื่อผู้ที่เชื่อได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าและมองพระเจ้าซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์และประกอบด้วยฤทธิ์เดช ผู้นั้นก็จะรับความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชจากพระเจ้า แสงแดดที่ออกมาจากดวงอาทิตย์นั้นช่วยให้ต้นไม้ได้รับความสมบูรณ์อย่างไร ผู้ที่นมัสการพระเจ้าก็จะรับพระฉายาของพระเจ้าไว้ในตัวของเขาเช่นเดียวกัน

ทั้งสามอย่างที่กล่าวมานี้คือการศึกษาพระวาทะชีวิตการอธิษฐาน และการนมัสการพระเจ้า ทั้งสามประการนี้ต้องไปด้วยกันเสมอจะแยกสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกไม่ได้ เมื่อบุคคลหนึ่งบุคคลใดนมัสการพระเจ้าเขาก็ใช้พระวาทะของพระเจ้า และการอธิษฐานในการนมัสการของเขา เพราะว่าการอ่านพระวาทะ

และการอธิษฐานต่อพระพักตร์ของพระเจ้าเป็นส่วนร่วมในการนมัสการพระเจ้า เมื่อนมัสการพระเจ้าเป็นครอบครัวที่ดี หรือเป็นคณะที่ดี หรือเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย หรือจะเป็นสมาชิกทั้งหมดในคริสตจักรที่ดี การศึกษาพระวจนะและการอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการนั้น ๆ ด้วย เพราะฉะนั้นทั้งสามจึงเปรียบเหมือนเชือก 3 เกลียวที่จะขาดเส้นหนึ่งเส้นใดไม่ได้

ในเวลาเดียวกันขณะที่เรานมัสการพระเจ้านั้น เราก็มีความสนิทสนมกับพระเจ้าด้วยซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตคริสเตียน เมื่ออาดัมกับเอวาตกอยู่ในความบาป เขาก็ขาดความสนิทสนมกับพระเจ้า เขาห่างจากพระเจ้า ก่อนที่พระเจ้าจะทรงไล่เขาออกจากสวนเอเดนเขาเองก็หนีจากพระเจ้าและซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ เพราะว่าความบาปทำให้มนุษย์แยกตัวจากพระเจ้า แต่ว่าผู้ที่ได้รับความรอดโดยทางพระเยซูคริสต์ก็คืนดีกับพระเจ้า และเขาจะต้องมีความสนิทสนมกับพระเจ้าตลอดเวลา การนมัสการพระเจ้าในชีวิตส่วนตัวที่ดี ในชีวิตครอบครัวที่ดีหรือในคริสตจักรช่วยให้เรามีความสนิทสนมกับพระเจ้ายิ่งขึ้น

ความสำคัญของการนมัสการพระเจ้าอีกอย่างหนึ่งก็คือผู้ที่นมัสการนั้นรู้จักพระเจ้ามากยิ่งขึ้น เพราะว่าเมื่อเขามีความสนิทสนมมากยิ่งขึ้นทุกวัน ๆ เขาก็รู้จักพระเจ้ามากยิ่งขึ้นทุกวันเช่นเดียวกัน การรู้จักพระเจ้าไม่ใช่เป็นเรื่องของวันเดียว แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเจริญขึ้นตลอดชีวิต เมื่อเรานมัสการพระเจ้าเราก็รู้จักพระลักษณะของพระเจ้าทุกอย่าง เช่นพระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นต้นเหตุแห่งความชอบธรรมและเรารู้จักว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด ทรงสัตย์ซื่อเป็นต้น นี่เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งที่จะช่วยในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นในชีวิตคริสเตียน เช่น ลูกที่สนิทสนมกับบิดาของเขาอย่างใกล้ชิดทุกวัน ๆ ก็รู้จักบิดาของตนว่าเป็นใครแต่ลูกที่อยู่ห่างจากบิดา ขาดการติดต่อไม่ได้พบกันเป็นเวลานานก็ไม่มีความที่จะรู้จักบิดาได้

เมื่อผู้ที่นมัสการพระเจ้ามีความสนิทสนมและรู้จักพระเจ้ามากยิ่งขึ้นนั้น ขณะเดียวกันเขารู้จักตนเองมากยิ่งขึ้นด้วยว่าจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้านั้น ตนเองคือผู้ใด? ก็ผู้ที่เต็มไปด้วยความผิดบาป และรู้จักตนเองว่าไม่มีกำลังที่จะดำเนินชีวิต ดังนั้นจำเป็นที่จะพึ่งกับพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อผู้ที่นมัสการรู้จักตนเองแล้วเขาจะถ่อมใจลงและสารภาพความผิดบาปของตน เหมือนคนเก็บภาษีได้สารภาพโดยที่เขายืนอยู่แต่ไกลไม่แหงนคู้ฟ้า แต่คือตนเองว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเมตตาแก่ข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาปเถิด (ลูกา 18:13)

ความสำคัญอีกประการหนึ่งที่เรารับในการนมัสการ โดยเฉพาะในการนมัสการของครอบครัวหรือเป็นคณะหรือเป็นสมาชิกของคริสตจักรก็คือ เราจะมีความสนิทสนมซึ่งกันและกัน การนมัสการช่วยให้เรารู้จักซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น และเราจะมีความสนิทสนมซึ่งกันและกัน เรามองพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เป็นพระบิดาของเรา แล้วเรารู้จักว่าเราทั้งหลายซึ่งมีส่วนร่วมในการนมัสการ เป็นพี่น้องในพระนามของพระเจ้าลักษณะหนึ่งที่สำคัญในคริสตจักร เดิมนั้นตามที่เราอ่านหนังสือกิจการ หลายครั้ง

หลายหนว่าเขาได้ร่วมใจกันนมัสการพระเจ้า และร่วมในพิธีมหาสนิทที่เขาเรียกว่าเป็นการหักขนมปัง และมีความสนิทสนมซึ่งกันและกัน เมื่อนมัสการในครอบครัวสามีภรรยา ลูก ๆ ก็รู้จักกันมากยิ่งขึ้นและมีความสนิทสนมอย่างแท้จริง ความรักของพระเยซูคริสต์ ในขณะที่นมัสการในโบสถ์ก็เช่นเดียวกัน ถึงแม้ว่าสมาชิกที่เข้าร่วมนมัสการนั้นจะมีหลายชาติหลายภาษา มีอายุต่างกัน ตำแหน่ง ฐานะ ต่างกันไป แต่เมื่อเรานมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง เราก็เป็นพี่น้องกันมีความสนิทสนมอย่างแท้จริง

ดังนั้นการนมัสการพระเจ้าในชีวิตส่วนตัว ชีวิตครอบครัว และชีวิตคริสเตียนในคริสตจักรต่าง ๆ ก็ล้วนมีความสำคัญยิ่งจะขาดไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อยุคคริสเตียนในประเทศไทย ซึ่งมาจากหลายที่หลายแห่งรวมกันที่นี่ เป็นพี่น้องกันในพระนามของพระเยซูคริสต์ การนมัสการของเราโดยที่ยืนตรงพระพักตร์พระเจ้าพระบิดาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่เราจะมี ความสนิทสนมกับพระเจ้าและมีความสนิทสนมซึ่งกันและกัน

2. พระเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการอย่างไร?

จากคำนำเราได้พิจารณาแล้วว่าศัพท์ที่ว่า การนมัสการ นั้นตามภาษาอังกฤษแปลความหมายว่า การสมควร และอธิบายได้อีกว่าการนมัสการเป็นการสมควร และเมื่อพูดถึงการนมัสการพระเจ้าก็หมายถึงว่าพระเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการ ดังนั้นต่อไปนี้จะพิจารณาว่า พระเจ้าทรงมีพระลักษณะอย่างไรบ้างที่พระองค์ทรงสมควรจะได้รับการนมัสการจากมนุษย์ทั้งหลายซึ่งเป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า เช่นเมื่อพูดถึงนายจ้างหรือบิดามารดาของเราซึ่งเราจะต้องเคารพนับถือก็จะต้องมีบางสิ่งบางอย่างที่เป็นการสมควร ที่เราจะต้องเคารพนับถือ เช่นนายจ้างของเรามีตำแหน่งสูงกว่าเรา มีอำนาจที่จะดูแลกิจการงานของเราและชำระเงินเดือนของเรา ก็สมควรที่เราจะเคารพนับถือ ในทำนองเดียวกัน ให้เราพิจารณาว่าพระเจ้าทรงมีพระลักษณะอะไรบ้าง ที่เราทั้งหลายควรจะนมัสการพระองค์

2.1 พระเจ้าทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ สมควรที่จะรับการนมัสการ (สดุดี 95:3)

พระเจ้าเป็นผู้สูงสุดและเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งปวงในโลกนี้ มนุษย์ทั้งหลายเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเจ้า ถ้าจะพูดถึงความรู้ความสามารถและการเป็นอยู่ของมนุษย์นั้นจะเทียบกับพระเจ้าไม่ได้ มนุษย์จึงจำเป็นต้องนมัสการพระเจ้าเพื่อรับกำลังความสามารถทุกอย่างจากพระองค์ เมื่อยาโคบเดินทางหนีพี่ชายของเขานั้น ยาโคบเองก็กลัวจะถูกพี่ชายฆ่าตน ในคืนวันหนึ่งเมื่อยาโคบกำลังนอนอยู่ในป่า พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ในพระลักษณะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เพราะเขาเห็นนิมิตว่ามีบันไดสูงพาดระหว่างโลกกับสวรรค์ และมีหมู่ทูตสวรรค์ขึ้นลงบันได ยาโคบเห็นว่ามิใช่พระเจ้าผู้สูงสุดและผู้ยิ่งใหญ่ยืนอยู่ที่สูงกำลังอวยพระพรยาโคบ เมื่อยาโคบตื่นนอนก็รู้สึกแน่ใจว่าเขาได้เห็นพระเจ้าสูงสุด และถวายนมัสการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเขาได้ตั้งศิลาที่เขาได้ใช้เป็นหมอนไว้เป็นเสา และเทน้ำมันบนศิลานั้นซึ่งแสดงว่า ยาโคบได้ถ่อมใจลงสารภาพความผิดบาปในขณะที่นมัสการพระเจ้า และได้ตั้งชื่อตำบลนี้ว่า “เบธเอล” แปลว่าบ้านของพระเจ้า (ปฐมกาล 28:10-22) พระเจ้าทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ สมควรที่จะได้รับการนมัสการจากมนุษย์

2.2 พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระองค์เป็นพระผู้สร้าง (สดุดี 95:5-6)

พระเจ้าทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ก็เพราะเหตุว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก สรรพสิ่งทุกอย่าง โดยคำตรัสของพระองค์ สรรพสิ่งทุกอย่างที่มองเห็นก็เป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า มนุษย์เองก็เป็นฝีพระหัตถ์ของพระเจ้าเช่นเดียวกันเพราะว่าพระเจ้าทรงใช้ผงคดีดินในการสร้างมนุษย์ แล้วพระองค์ทรงระบายลมปราณของพระองค์ภายในมนุษย์ก็สมควรที่มนุษย์ต้อง

นมัสการพระเจ้าผู้สร้างของเรา เพราะว่าชีวิตและการเป็นอยู่ของมนุษย์ทุกอย่างนั้นก็มาจากพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างของเขา และเวลาเดียวกันพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดซึ่งมีอำนาจที่จะทำลายมนุษย์และผีพระหัตถ์ของพระองค์ได้เมื่อมนุษย์ไม่ยอมเชื่อฟังพระคำรับสั่งของพระเจ้า ในสมัยเดิมนั้นมนุษย์หลงทางของพระเจ้า โลกนี้เต็มไปด้วยความบาปดังนั้นพระเจ้าทรงทำลายมนุษย์โดยที่มีน้ำท่วมเกิดขึ้น แต่ในเวลาเดียวกันพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาเฉพาะครอบครัวหนึ่งคือครอบครัวของโนอาห์ เพราะครอบครัวได้เข้าอยู่ในนาวาแต่เมื่อน้ำท่วมลดลงแล้วโนอาห์ได้สร้างแท่นบูชาพระเจ้า และเลือกเอาสัตว์และนกประเภทที่ไม่มีมลทินบางตัว มาเผาบูชาถวายที่แท่นนั้น (ปฐมกาล 8:20) นี่เป็นการนมัสการของโนอาห์ต่อพระเจ้าผู้สร้างของเขา จึงได้ถวายบูชาโดยชอบพระคุณที่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาครอบครัวของเขา ดังนั้นผู้เขียนสคุดีจึงเขียนไว้ว่า ทะเลเป็นของพระองค์เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน มาเกิดให้เรานมัสการและกราบลงให้เราคุกเข่าลงต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเรา (สคุดี 95:5-6)

2.3 พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย (สคุดี 95:3)

พระเจ้าซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง ในเวลาเดียวกัน พระองค์ทรงมีสิทธิที่จะครอบครองชีวิตและการเป็นอยู่ของมนุษย์ชาติซึ่งเป็นผีพระหัตถ์ของพระเจ้าในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียห์สิ้นพระชนม์ อิชยาห์ ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้เข้าไปในวิหาร ในกรุงเยรูซาเล็มกษัตริย์อัสซีเรียห์เป็นกษัตริย์องค์สำคัญและเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในพวกกษัตริย์ทั้งหลายดังนั้น อิชยาห์คงเป็นห่วงและกระวนกระวายว่าอนาคตของยูดา คงจะเป็นอย่างไรบ้างเวลานั้น อิชยาห์ก็ได้เห็นนิมิตว่าพระเจ้าทรงประทับหน้าพระที่นั่งสูงในพระวิหารนั้น และพวกเซราฟินก็ได้นมัสการพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายและร้องเพลงแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเจ้าจอมโยธาแผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยพระสิริของพระองค์ (อิชยาห์ 6:5) ถึงแม้ว่ากษัตริย์อัสซีเรียห์ได้สิ้นพระชนม์แล้วแต่พระเจ้ายังคงดำรงชีวิตอยู่เป็นพระมหากษัตริย์ อิชยาห์ก็รู้สึกสำนึกผิดของตนและสารภาพจึงได้รับชำระความผิดบาปตรงเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ทันใดนั้นอิชยาห์ ก็ได้รับการทรงเรียกของพระเจ้าเป็นผู้รับใช้ อิชยาห์ได้ถวายตัวเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ และเมื่อนมัสการพระองค์ก็ทรงเรียกเราทั้งหลายเป็นผู้รับใช้พระองค์

2.4 พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์

ในเรื่องของอิสยาห์ที่ได้เห็นนิมิตในพระวิหารนั้น เขาเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ แต่เวลาเดียวกันเขาเห็นด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ เพราะว่าพวกเซราฟิมได้ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถึง 3 ครั้งหมายความว่า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นมีบริบูรณ์ ผู้เขียนสดุดีก็สรรเสริญพระเจ้าว่าจงยกย่องพระเกียรติพระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าของเราบริสุทธิ์ (สดุดี 99:9) พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่บริสุทธิ์ เพราะในพระองค์ไม่มีความบาป แม้แต่นิดเดียวและพระเจ้านี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับความบาปด้วย พระลักษณะของพระเจ้าทุกอย่างเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ เช่น ความรัก ความชอบธรรม ฤทธิ์อำนาจทุกอย่างนั้นเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ แต่พูดถึงมนุษย์เป็นคนเต็มไปด้วยความบาป มนุษย์ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า และห่างกันกับพระเจ้านั้นห่างกันจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้าด้วย มนุษย์กลายเป็นศัตรูของพระเจ้าโดยที่เขาได้กบฏต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์ที่จะเข้าเฝ้าพระองค์ โดยการนมัสการด้วยการถ่อมใจลง แล้วพระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการจากมนุษย์ อิสยาห์ได้สารภาพด้วยความเต็มใจว่าเขาเป็นคนบาปและที่นมัสการของเขานั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ก่อนที่จะรับใช้พระเจ้า เราทั้งหลายซึ่งเป็นคนบาปเช่นเดียวกับอิสยาห์ ดังนั้นควรที่จะนมัสการพระเจ้าซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์และในการนมัสการของเราถ้าหากเรานมัสการด้วยจิตวิญญาณ และความจริงทุกครั้งเราก็ได้รับการชำระล้างความผิดบาปเพื่อจะรับใช้พระเจ้าอีกต่อไป เช่นเดียวกับอิสยาห์

2.5 พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด

พระเจ้าทรงชำระความผิดบาปของเราทั้งสิ้นตามที่อิสยาห์ได้รับประสบการณ์ ในพระวิหารในวันนั้น แต่ในเรื่องที่พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดปราศจากความผิดบาปนั้น เราจะพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเราจะศึกษาเรื่องการนมัสการจากพันธสัญญาใหม่ แต่เมื่อเราศึกษาในเรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด จากพันธสัญญาเดิมก็ปรากฏไว้ในหลายเรื่อง โดยเฉพาะในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดปราศจากโรคร้ายต่าง ๆ พันจากศัตรูหลายชนิดหลายประเภท การกั้นดารอาหาร และภัยพิบัติหลายชนิดหลายประการด้วย แต่ว่าพระเจ้าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดปรากฏอย่างชัดเจนและเป็นพิเศษคือที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์ฟาโรห์ และกองทัพของชาวอียิปต์เรื่องนี้ถึงจุดสุดยอดเมื่อพระเจ้าทรงกระทำอิทธิฤทธิ์ใหญ่ตอนที่พระองค์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแยกออก ให้อิสราเอลเดินข้ามทะเลแดงเหมือนเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อกษัตริย์ฟาโรห์กับกองทัพของอียิปต์ได้ไล่เข้าไปในทะเลแดงแล้ว พระเจ้าทรงกระทำทะเลแดงไหลกลับคืนท่วมชนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขานหมด ขณะนั้น โมเสสกับประชาชนชาว

อิสราเอลก็ได้นมัสการพระเจ้าโดยร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเจ้า ดังปรากฏในหนังสืออพยพ บทที่ 15 ตามประวัติศาสตร์เรื่องนี้ชนชาติอิสราเอลรู้จักพระเจ้าเป็นอย่างดีว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่สมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้พวกอิสราเอลรอด เมื่อเราอ่านบทเพลงของ โมเสสซึ่งเป็นการนมัสการของพระเจ้าเขาก็มีนมัสการสรรเสริญพระนามของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยชนะและทรงเป็นนักรบและเป็นกำลังเพื่อจะช่วยเหลืออิสราเอล เราทั้งหลายก็เช่นเดียวกันพระเจ้าทรงเป็นอิทธิฤทธิ์ที่จะช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากศัตรูทั้งสิ้น พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการจากเรา

2.6 พระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระคุณและความรักของพระองค์มั่นคงและถาวร (สดุดี 10:8, 11, 17)

พระเจ้าซึ่งเป็นผู้ยิ่งใหญ่เป็นพระผู้สร้างและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงมีพระคุณและความรักต่อมนุษย์ ซึ่งเป็นคนที่กบฏต่อพระพักตร์ของพระองค์ นี่เป็นพระลักษณะของพระเจ้าที่เราทั้งหลายต้องคิดถึงและภาวนาทุก ๆ วัน เพราะว่าถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังความบาปแต่พระองค์ทรงรักคนบาป และแม้ว่าความผิดบาปของเราจะมีมากยิ่งเท่า พระคุณของพระเจ้ายิ่งมีมากขึ้น ดังนั้นเราทั้งหลายควรที่จะนมัสการพระเจ้า ด้วยบทเพลง “พระคุณพระเจ้านั้นแสนชื่นใจ ช่วยได้คนชั่วอย่างฉัน ครั้งหนึ่งฉันหลงพระองค์ตามหา ตามอดแต่ฉันเห็นแล้ว”

3. พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการอย่างไร?

ตามที่เราได้พิจารณาจากพันธสัญญาเดิม พระเจ้าเป็นผู้สมควรที่จะรับการนมัสการจากมนุษย์ แต่เมื่อเราศึกษาจากพันธสัญญาใหม่ เห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ก็ทรงสมควรที่จะรับการนมัสการเช่นเดียวกับพระเจ้าพระเยโฮวาห์ในพันธสัญญาเดิม ดังนั้นให้เราพิจารณาต่อไปนี้ว่าเพราะเหตุใดที่พระเยซูคริสต์ก็ทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ

3.1 พระเยซูคริสต์สมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ (ยอห์น 1:1, ทิตัส 2:13)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาตะ พระวาตะนั้นอยู่กับพระเจ้า พระวาตะนั้นทรงเป็นพระเจ้า แต่ขอให้เราพิจารณาร่วมกันดังต่อไปนี้

ก.พระนามต่าง ๆ ที่แสดงถึงสภาพพระเจ้า ในพระธรรมกิตติคุณเราพบพระนามว่า “พระบุตรของพระเจ้า” 40 ครั้ง หมายถึงพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าเสด็จมาเป็นบุตร เราพบพระนามว่า “พระบุตรองค์เดียว” ถึง 5 ครั้ง ในพระธรรมยอห์น ซึ่งหมายความถึงสภาพของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเบื้องต้น และเบื้องปลาย (วิวรณ์ 1:8, 22:12-13, 16) พระนามที่ว่าพระผู้เป็นเจ้าเราพบหลายร้อยครั้ง ในพันธสัญญาใหม่แสดงถึงสภาพของพระเจ้า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า พระกุมารเยซูคริสต์นั่นเอง ทรงมีพระนามว่ามหิทฤทธิ และพระบิดานรันดร์ (อิสยาห์ 9:26) พระองค์ทรงมีพระนามว่า อิมมานูเอล แปลว่าพระเจ้าอยู่กับเรา (มัทธิว 1:23) และยิ่งกว่านั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า” (ยอห์น 20:28)

ข.พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเพราะบังเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูคริสต์ได้บังเกิดจากมาเรียหญิงพรหมจารีย์ ขณะที่นางจะตั้งครรภ์ ทูตของพระเจ้าได้กล่าวแก่นางว่า เธอจะตั้งครรภ์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งมาเรียเองก็ไม่เข้าใจว่าเป็นอย่างไรได้ เมื่อมาเรียตั้งครรภ์โยเซฟ คู่หมั้นก็มีความสงสัยหมายจะถอนหมั้นเสียลับ ๆ ย่อมเป็นที่ยืนยันได้ว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นบุตรของโยเซฟ แต่เป็นบุตรของมาเรียหญิงพรหมจารีย์ โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เชิญท่านศึกษาอย่างละเอียด ปฐมกาล 3:15, อิสยาห์ 7:14, ลูคา 1:27-38, มัทธิว 1:18-25)

ค.พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้สูงสุด พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดทรงมีอำนาจเหนือโรคต่าง ๆ ทุกชนิด (ลูคา 4:39, มัทธิว 8:16-17) พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือความตาย (ลูคา 7:14-15, มาระโก 5:36-42, ยอห์น 5:25, 11:39-44) พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือธรรมชาติ (มัทธิว 8:26-27, ยอห์น 6:19) พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือผีร้าย (มัทธิว 8:16, ลูคา 4:35-36, 41) พระองค์ทรงมีฤทธานุ

ภาพทั้งในสวรรค์และแผ่นดินโลก (มัทธิว 28:18-20) พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสัตย์สัญญา ทรงสามารถ รู้จักชีวิตของมนุษย์ทุกคน แม้แต่ความคิดที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์ (มาระโก 2:5-8, ยอห์น 2:24-25, 4:16-19) พระองค์เป็นพระผู้สร้าง (ฮีบรู 1:10, ยอห์น 1:3, โคลโลสี 1:16) ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงสามารถสร้าง จิตใจใหม่ให้แก่มนุษย์ โดยพระโลหิตของพระองค์ทรงสามารถชำระ และยกโทษบาปทั้งสิ้นของมนุษย์ ได้

ดังนั้นพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ก็ทรงสมควรที่จะรับการนมัสการจากเรา ทั้งหลายอย่างบริบูรณ์

3.2 พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการเพราะพระองค์ไม่ห้าม แต่ทรงยอม และยินดีที่จะรับการนมัสการจากหลายคนหลายพวก

เมื่อเราศึกษาในเรื่องนี้ จำเป็นต้องศึกษาความหมายของศัพท์อย่างที่ได้พิจารณาแล้วในคำนำ แต่ต้องพิจารณาอย่างละเอียดที่นี่ ศัพท์ที่สำคัญเกี่ยวกับการนมัสการตามภาษาเดิมคือ “พรอสคูลาโอ” แปลว่าหมอบกราบซึ่งหลายครั้งใช้กับมนุษย์ที่มีตำแหน่งฐานะสูง และผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือบางสิ่งบางอย่างจากคนเหล่านั้นนั้นก็หมอบกราบผู้คนเหล่านั้น ที่ช่วยเหลือเขา แต่พระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาใหม่ ศัพท์คำนี้เองผู้เขียนหนังสือต่าง ๆ ใช้ ซึ่งหมายความถึงการนมัสการพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ได้ใช้ศัพท์คำนี้ซึ่งหมายถึงการนมัสการพระเจ้า ยอห์น 4:20 “บรรพบุรุษของเราได้นมัสการที่ภูเขานี้” กิจการ 24:11 “ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม” ฮีบรู 11:21 “ยาโคบมีความเชื่อ.....และได้นมัสการพระเจ้า” โปรดตุกิจการ 8:27, ลูกา 24:52 ด้วย

แต่ศัพท์คำนี้เอง เป็นศัพท์ที่เราพบเมื่อพูดถึงการนมัสการต่อพระเยซูคริสต์เจ้าหลายครั้งหลายหน มัทธิว 2:11 “พวกโหราจารย์กราบถวายนมัสการกุมารนั้น” มัทธิว 28:9 “หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทนมัสการ” โปรดตุกรรม 8:2, 9:18, 14:33, 15:25, 20:20, ยอห์น 9:38

ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้พูดถึงการนมัสการพระเยซูคริสต์ก่อนตอนที่พระองค์ทรงวายพระชนม์และคืนพระชนม์ แต่หลังจากการคืนพระชนม์นั้นก็ยังมีหลายข้อซึ่งพิสูจน์อย่างชัดเจนว่าลูกศิษย์ของพระเยซูคริสต์ ในสมัยแรกนั้นเขาเหล่านั้นนมัสการพระเยซูคริสต์เท่ากับการนมัสการพระเจ้าพระบิดา โปรดศึกษาข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ กิจการ 9:14 “คนทั้งปวงที่อธิษฐานออกพระนามของพระเยซูคริสต์” กิจการ 7:59 “สเตฟาโนกำลังอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าอยู่ว่า ข้าแต่พระเยซูคริสต์เจ้า โปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” โรม 10:13 “เพราะว่าผู้ที่ร้องออกพระนามของพระองค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” 1 โครินธ์ 1:2 “คนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” 2 โครินธ์ 12:8 “ข้าพเจ้าวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้งเพื่อขอให้นามนั้นหลุดไปจากข้าพเจ้า” ฮีบรู 1:6

“เมื่อพระเจ้าทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลกก็ตรัสว่า ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้ากราบไหว้ท่าน” วิวรณ์ 5:8 “เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือนั้นแล้วสัตว์ทั้งสี่ และอาวูโสทั้งสี่ท่านนั้นก็ทรุดตัวลงถวายบังคมพระเมษโปดก

3.3 พระเยซูคริสต์ทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ เพราะพระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นสมควรที่จะได้รับการนมัสการ

เมื่อเราพิจารณาและศึกษาจากพระคัมภีร์ ทั้งพันธสัญญาเดิมและใหม่ เราพบหลายข้อ อพยพ 34:14, สดุดี 97:7, กิจการ 10:25-26 “เมื่อเปโตรไปถึงบ้าน โกรเนลิโอก็ต้อนรับเปโตรและหมอบกราบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโกรเนลิโอไว้ให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้น ข้าพเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน” หมายความว่าพระเจ้าเท่านั้นที่สมควรจะรับการนมัสการ วิวรณ์ 19:10, 22:6-9 ตามทั้งสองข้อนี้ย่อหน้าได้เห็นนิมิตในสวรรค์แล้วทรุดตัวลงจะนมัสการแท่นเท้าของทูตสวรรค์ แต่ทูตสวรรค์ก็ห้าม และสั่งให้ย่อหน้านมัสการพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

เมื่อพระคัมภีร์ทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่สอนอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นทรงสมควรที่จะรับการนมัสการ แต่พระเยซูคริสต์ไม่เคยห้ามแม้แต่สักคนเดียวที่ได้นมัสการพระองค์ก็เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ โดยเฉพาะตอนเมื่อพระองค์ทรงเสด็จการทดลองจากมาร ครั้งที่สองพระองค์ทรงตรัสกับมารว่า “อย่าทดลองพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน” หมายถึงว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าเพราะมารกำลังทดลองพระเยซูเองในวันนั้น แต่ครั้งที่สาม พระองค์ตรัสว่า “จงกราบนมัสการพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่เพียงผู้เดียว” ทั้งสองก็ร่วมกันพิสูจน์อย่างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และพระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการ

4. เราจะนมัสการพระเจ้าได้อย่างไร?

เมื่อพระเยซูคริสต์กำลังสนทนากับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ ในแคว้นสะมาเรียนั้น หญิงคนนั้นก็ได้แสดงตนเองว่าเป็นผู้ทรอบคอบ ไม่อยากจะทำให้ความผิดบาปของตนสำแดงออก แต่พระเยซูคริสต์ก็สนทนากับนางเป็นเวลานาน เพื่อให้นางรู้สึกสำนึกถึงความผิดบาปของตนเอง เพราะนางเคยมีสามี 5 คนแล้ว แต่เดี๋ยวนี้กำลังอยู่กับคนที่ 6 เมื่อพระเยซูคริสต์ชี้ถึงความผิดบาปของนางแล้ว นางก็เห็นว่าพระเยซูคริสต์เป็นผู้พยากรณ์แล้วแทนที่จะสารภาพการผิดบาปของตน นางก็เริ่มพูดในเรื่องการนมัสการพระเจ้า นางได้เริ่มต้นว่าพวกสะมาเรียนนมัสการพระเจ้าที่ภูเขาในแคว้นสะมาเรีย แต่พวกยิวนมัสการพระเจ้าที่ภูเขาไซออน คือในกรุงเยรูซาเล็มนั่นเอง และเขาก็ถามพระเยซูคริสต์ว่าพวกไหนถูกต้องเกี่ยวกับสถานที่นมัสการ เพราะตนเองเป็นพวกสะมาเรีย และพระเยซูคริสต์เป็นชาวยิวตามเนื้อหนัง พระเยซูคริสต์ทรงตอบคำถามสั้น ๆ ว่า “คงมีวันหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหววันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม” (แต่ทั่วทุกแห่งทั่วโลก) เมื่อตอบเช่นนี้เสร็จแล้วพระเยซูคริสต์ก็เริ่มอธิบายว่า ผู้ที่นมัสการพระเจ้าควรจะนมัสการอย่างไร?

พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้องจะนมัสการพระบิดา ด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณ และความจริง” (ยอห์น 4:20-26)

4.1 จงนมัสการด้วยจิตวิญญาณ ที่เราต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณนั้น ถ้าพูดสั้น ๆ ก็หมายความว่าผู้ที่นมัสการต้องต้อนรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าไว้ในจิตวิญญาณของตน เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ เมื่อเราพูดถึงการนมัสการเราก็คิดถึงพระวิหารของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็มเสียก่อน เพราะว่าพระวิหารของพระเจ้าซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เป็นที่นมัสการของอิสราเอล พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มนี้มี 3 ส่วน ส่วนภายนอกนั้นเป็นบริเวณของพระวิหารซึ่งทุกคนเข้าไปได้นอกจากคนต่างชาติ ส่วนที่ 2 คือวิหารอันบริสุทธิ์ซึ่งเฉพาะผู้ชายเข้าไปได้ วิหารอันบริสุทธิ์นี้สำคัญกว่าและเป็นที่ยิ่งใหญ่กว่าบริเวณวิหาร ส่วนที่ 3 นั้นเป็นส่วนสำคัญที่สุด คือวิหารบริสุทธิ์ที่สุดซึ่งประกอบด้วยหีบไมตรีอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า มีมหาปุโรหิตคนเดียวเท่านั้น ที่มีสิทธิ์ที่จะเข้าในนั้นได้ แต่ก็เป็นปีละ 1 ครั้งเท่านั้น เมื่อมหาปุโรหิตถวายเครื่องบูชาที่บริเวณวิหารแล้ว เขาเล็ดไปพรมที่วิหารอันบริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งชนชาติอิสราเอลนับว่าเป็นการนมัสการอย่างแท้จริงต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มนั้นถูกทำลายไปแล้ว พระเยซูคริสต์เองตรัสไว้ว่าไม่ใช่ที่ภูเขาของสะมาเรีย หรือในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ผู้ที่นมัสการนั้นจะนมัสการทั่วทุกแห่ง เพราะฉะนั้นที่นมัสการจะ

เป็นแบบไหน อยู่ที่ไหนไม่สำคัญ แต่สำคัญที่ว่าผู้ที่นั้นมัสการนั้นจะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณ เมื่อพิจารณาคำนี้จำเป็นต้องเปรียบเทียบตัวบุคคลกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มมี 3 ส่วน นั้นโคบุคคลเราก็มีแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้เช่นเดียวกัน คือตัวบุคคลประกอบด้วยร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ ร่างกายของมนุษย์เปรียบเหมือนบริเวณของพระวิหาร ร่างกายของเราก็สำคัญ ถึงแม้ว่าเป็นส่วนภายนอก แต่ก็มีความสำคัญยิ่ง เพราะว่าอาจารย์เปาโลได้เขียนไว้ว่า “ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่าน เป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน” (1 โครินธ์ 6:19) **จิตใจของเราเปรียบเหมือนบริเวณพระวิหารอันบริสุทธิ์** จิตใจคืออะไร? เป็นคำถามที่เราจะต้องพิจารณาโดยละเอียดดังนี้

จิตใจนั้นประกอบด้วยส่วนสำคัญ 7 ประการ คือ

1.ความคิดที่ออกมาจากจิตใจ ความคิดทุกอย่างจะออกมาจากจิตใจของเขา (สดุดี 139:23, มัทธิว 15:19, มาระโก 7:21, ลูกา 9:47)

2.ความรู้และสติปัญญา เมื่อมนุษย์มีความคิดแล้วก็ช่วยให้เขาศึกษาพิจารณาและมีความรู้ซึ่งความรู้นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของจิตใจ (ปัญญาจารย์ 1:16, สุภาษิต 14:10, เยเรมีย์ 24:7)

3.ความเข้าใจ ก็เป็นส่วนหนึ่งของจิตใจเพราะว่ามนุษย์ซึ่งมีความคิดความรู้ต้องเข้าใจหลายสิ่งหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของเขา (อิสยาห์ 6:10, ปัญญาจารย์ 8:5)

4.ใจวินิจฉัยผิดและชอบ เมื่อมนุษย์มีความคิด ความรู้และความเข้าใจที่แท้จิตใจของเขาที่สามารถที่จะวินิจฉัยว่าอะไรผิด อะไรถูก ซึ่งเป็นงานสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับจิตใจ (1 ทิโมธี 1:5, 3:9, โรม 2:15, 1 เปโตร 3:16)

5.ความจำและความคิดถึง เป็นสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งของจิตใจเพราะได้ศึกษาหรือได้พบได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ก็จะมีการจดจำและคิดถึงสิ่งเหล่านั้น (2 เปโตร 3:1, มัทธิว 6:21, เอเฟซัส 4:17)

6.มีอวัยวะในร่างกายของมนุษย์ 2 อย่างที่มีส่วนสำคัญเกี่ยวข้องกับจิตใจซึ่งเราเรียกว่าประตูของจิตใจ นั่นคือ ดวงตาและหู เพราะว่ามนุษย์มองเห็นด้วยตาและฟังด้วยหู สิ่งใดก็ตามมองเห็นและหูได้ยินก็จะเข้าไปในจิตใจ เมื่อทั้ง 2 ทำงานมาก ๆ มนุษย์ก็คิดและรับความรู้ความเข้าใจมากขึ้น จิตใจของมนุษย์จะบริสุทธิ์หรือมีมลทินนั้นขึ้นอยู่กับตาและหู (มัทธิว 5:28, โยบ 31:7, กิจการ 7:51, 16:14, โรม 10:9-14)

7.การตัดสินใจ เมื่อจิตใจของมนุษย์ทำงานในที่สุดจะมีการตัดสินใจในบางสิ่งบางอย่างซึ่งเป็นการกระทำที่สำคัญยิ่งของจิตใจ (1 โครินธ์ 2:2, กิจการ 8:37)

จิตวิญญาณของมนุษย์เปรียบเหมือนวิหารอันบริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งเป็นส่วนลึกที่สุดในวิหารของพระเจ้า หีบไมตรีอันศักดิ์สิทธิ์ก็อยู่ที่นั่นซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่พระเจ้าทรงประทับอยู่ที่นั่น จิตวิญญาณ

ของมนุษย์ก็เป็นที่ประทับของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ในจิตวิญญาณของมนุษย์ แล้วพระองค์จะเป็นผู้ครอบครองชีวิตของคนนั้นทั้งสิ้น จิตวิญญาณเป็นบัลลังก์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เวลาเดียวกันมารซาตานก็อยากจะได้จิตวิญญาณของมนุษย์นั้น เป็นบัลลังก์ของตน เมื่อมนุษย์ไม่ยอมต้อนรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในจิตวิญญาณแล้วบางทีก็ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียดพระทัย (เอเฟซัส 4:30) บางทีก็กบฏต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อิสยาห์ 63:10) บางทีก็ขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ (กิจการ 7:51) และอันดับสุดท้ายคงจะดับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขับไล่พระวิญญาณบริสุทธิ์ออกจากจิตวิญญาณของเรา (1 เธสะโลนิกา 5:19) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ประทับอยู่ที่นั่นแล้ว มารซาตานก็เข้าอยู่แทนที่ เป็นผู้ครอบครองบัลลังก์ชีวิตของเขา แต่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ผู้ที่นมัสการต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณ” หมายความว่า การต้อนรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในจิตวิญญาณของเรานั้นเองเป็นการนมัสการที่เที่ยงแท้ หญิงชาวสะมาเรียในวันนั้นจำเป็นต้องไล่ความผิดบาปของเธอออกเสียก่อน โดยที่สารภาพความผิดบาปต้อนรับพระเจ้าในจิตวิญญาณของเขา คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเอง

4.2 ผู้ที่นมัสการต้องนมัสการด้วยความจริง อันดับที่สองพระเยซูคริสต์ทรงเน้นเป็นสิ่งจำเป็นในการนมัสการนั้นก็คือผู้ที่นมัสการต้องนมัสการด้วยความจริง ศัพท์ที่ว่าความจริงนั้นมีความหมายสองอย่าง อย่างหนึ่งก็คือผู้ที่นมัสการทำอะไร จะพูดหรือร้องเพลงอะไรก็ตามทุกอย่างนั้นต้องเต็มไปด้วยความจริง การกระทำ คำที่พูดและเรื่องที่เกิดขึ้นทุกอย่างต้องจริงใจไม่ควรจะมีสิ่งแปลกปลอมหรือ เทียมเท็จ สักนิดเดียวในการนมัสการพระเจ้าของเรา การนมัสการของเราไม่ควรจะเป็นการแสดงเท่านั้นแต่ต้องเต็มไปด้วยความจริง เวลาเดียวกันมีความหมายอีกอย่างหนึ่งด้วยก็คือ ความจริงนั้นหมายถึงพระเยซูคริสต์นั่นเอง เพราะว่าพระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เราเป็นความจริง” ความจริงไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราจะจับหรือถูกต้องได้ แต่ความจริงนั้นเสด็จมาในรูปของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงสอนอะไร ทรงกระทำอะไรบ้าง ทุกอย่างก็เป็นความจริง เมื่อพูดถึงการนมัสการ เราจะต้องนมัสการด้วยความจริงคือจะต้องต้อนรับพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพราะว่าพระเจ้าซึ่งทรงเป็นพระวิญญาณนั้นเรามองไม่เห็น แต่ที่เราเห็นพระเจ้าได้ในพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาแล้ว” พระลักษณะของพระเจ้าและคุณสมบัติของพระเจ้าทุกอย่าง เช่น ความบริสุทธิ์ ความรัก ความชอบธรรม ฤทธิ์อำนาจ ทุกอย่างก็อยู่ในพระเยซูคริสต์อย่างเต็มบริบูรณ์ นอกจากพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นความจริง เราไม่สามารถที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงได้เลย

4.3 จงนมัสการพระเจ้าด้วยการถวายเป็น เมื่อเราพิจารณาการนมัสการพระเจ้าตามแบบสมัยภาคพันธสัญญาเดิม การถวายเป็นส่วนสำคัญยิ่ง เพราะว่าพระเจ้าทรงตรัสสั่งโมเสสให้ชนชาติอิสราเอลถวายเป็นเครื่องบูชาต่าง ๆ ซึ่งเป็นการที่จะคืนดีกับพระเจ้า มนุษย์แยกจากพระเจ้าแล้วเพราะความผิดบาปของเขา

และพระเจ้าทรงชี้ทางให้อิสราเอลคืนดีกับพระเจ้าโดยการถวายเครื่องบูชาหลายชนิดหลายประการ โดยเฉพาะในหนังสือเลวีนิติ เราพบเครื่องบูชาต่าง ๆ มีทั้งหมด 7 ชนิดดังนี้

1. เครื่องบูชาเผา (เลวีนิติ บทที่ 1)
2. ธัญญาบูชา (เครื่องกระหายอาหาร เลวีนิติ บทที่ 2)
3. สานติบูชา (เครื่องบูชาสันติภาพ เลวีนิติ 3, 7:11-34)
4. เครื่องบูชาไถ่บาป (เลวีนิติ 4:1-35, 5:1-13)
5. เครื่องบูชาไถ่กรรมบาป (เลวีนิติ 5:14, 6:7)
6. เครื่องบูชาไถ่บาปในวันลบบาป ปีละครั้ง (เลวีนิติ 16:1-19)
7. ปลดปล่อยปีละครั้งในวันลบบาป (เลวีนิติ 16:16-28)

ในเรื่องที่อับราฮัมได้ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าที่จะถวายบุตรคนเดียวของเขา คืออิสอัคบนภูเขาโมริยาห์ เป็นเรื่องที่น่าจะบอกได้ว่าเป็นขั้นสูงสุดที่แสดงถึงการนมัสการที่แท้ในสภาพพันธสัญญาเดิม การถวายอิสอัคนั้นไม่ใช่เพื่อจะคืนดีกับพระเจ้า แต่เป็นที่แสดงความเชื่อและการเชื่อฟังพระเจ้าซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการพระเจ้า อับราฮัมกับนางซาราเป็นคนชราแล้ว เขามีบุตรคนเดียวคืออิสอัค การที่อับราฮัมยอมถวายอิสอัคนั้นเป็นสิ่งประเสริฐและพอพระทัยต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เพราะฉะนั้นการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ก็ดี หรือการถวายบุตรของตนก็ดีเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการ

ยิ่งกว่านั้นกษัตริย์ดาวิดเมื่อตกอยู่ในความบาปในการแย่งภรรยาของคนอื่น มาเป็นภรรยาของตนก็สารภาพความผิดบาปของท่านตามที่ปรากฏในหนังสือสดุดี บทที่ 51 กษัตริย์ดาวิดได้เขียนว่า “พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยกับเครื่องบูชาต่าง ๆ แต่เครื่องบูชาที่แท้พระเจ้าทรงพอพระทัยก็คือจิตใจที่ฟกช้ำ” การถวายเครื่องบูชาที่แท่นก็คือสารภาพและการถวายจิตใจต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เรื่องนี้เองอาจารย์เปาโลก็ย้ำและเขียนว่า “ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายให้ ถวายตัวของท่านแด่พระองค์เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจแล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดีขอดเยี่ยม (โรม 12:1-2)

ในสมัยพันธสัญญาเดิมพระเจ้าสั่งให้มนุษย์ถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ถวายบุตรของตนและถวายจิตใจที่ฟกช้ำ ในสมัยพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงสำแดงความรักอันยิ่งใหญ่ในการถวายพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ บนไม้กางเขนตามที่พระเยซูคริสต์ คริสต์ไว้ว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อให้ทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

เมื่อพูดถึงการถวายของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาอันเลิศบนไม้กางเขนนั้น ผู้เขียนหนังสือฮีบรูยกเรื่องการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ในเดิณฑ์ของอิสราเอลเป็นหมายสำคัญสำหรับการถวายของพระเยซูคริสต์ เป็นเครื่องบูชาอันเลิศบนไม้กางเขน ในหนังสือฮีบรูเขียนไว้ว่า “พวกปุโรหิตก็เข้าไปในเดิณฑ์ในห้องชั้นนอกทุกครั้งที่ปฏิบัติกิจวัตร แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง.... การถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำกันตามแบบนี้ไม่ชำระจิตใจสำนึกของผิขของผู้ถวายนั้น เพราะเป็นเรื่องของกินหรือดื่มและพิธีชำระล้างต่าง ๆ เท่านั้น...แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งมาถึงแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าสู่เดิณฑ์อันใหญ่ยิ่งกว่าแต่ก่อน...พระองค์เสด็จเข้าไปในวิสุทธิสถานเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์มิได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่ววันรันดร์.... พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้า โดยพระวิญญาณนิรันดร์ ให้เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิกี่จะทรงชำระได้มากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเพียงใด เพื่อให้จิตใจของคนทั้งหมดมุ่นในการประพฤติที่นำไปสู่ความตาย หันไปรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮีบรู 9:6-14) เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เองทรงถวายพระองค์เองเข้าไปในพระวิหารอันบริสุทธิ์ในสวรรค์แล้ว เราทั้งหลายก็จำเป็นต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตซึ่งเป็นการนมัสการที่เหมาะสมกับพระเจ้า

เมื่อเราทั้งหลายถวายตัวซึ่งเป็นการนมัสการที่แท้ต่อพระเจ้า เราจะต้องยินดีที่จะถวายทรัพย์หรือถวายสิ่งของต่าง ๆ อาจจะเป็นพืช ผลไม้ หรือสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นการฝึมือของเราเป็นหมายสำคัญของการถวายตัวของเรได้ด้วย ในที่นี้เราจะต้องทราบอย่างแน่นอนว่าการถวายสิบลดเป็นพระบัญญัติของพระเจ้าในสมัยพันธสัญญาเดิม เพราะว่าในสมัยนั้นพระเจ้ายังไม่ได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อชาวโลก แต่ในพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อชาวโลก และพระเยซูคริสต์เองทรงถวายพระองค์เองบนไม้กางเขนอย่างเต็มบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ที่เชื่อถือนในพระองค์ต้องถวายตัวเองทั้งครอบครัวและทรัพย์สินสิ่งของและสารพัดทุกสิ่งพร้อมกันด้วย สิ่งที่เราถวายที่นมัสการนั้นเป็นหมายสำคัญเท่านั้นที่แสดงว่า เราถวายทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อพระองค์เช่นเวลา ความสามารถเป็นต้น

4.4 จงนมัสการพระเจ้าด้วยการสรรเสริญและโมทนาขอบพระคุณ ดังที่ได้พิจารณาแล้วนั้นคือการนมัสการด้วยจิตวิญญาณ ด้วยความจริง และด้วยการถวายตัวนั้นเป็นสิ่งภายใน ในการนมัสการพระเจ้า ซึ่งมองไม่เห็นด้วยตาของเรานอกจากอย่างเดียวนั้นที่ได้กล่าวมาแล้วคือการถวายทรัพย์และสิ่งของต่าง ๆ นั้น เป็นหมายสำคัญหรือสิ่งภายนอกซึ่งแสดงถึงการถวายตัว ต่อไปนี้ให้เราศึกษาว่าการนมัสการของเราต้องประกอบด้วยอะไรบ้างซึ่งเป็นส่วนภายนอก เช่นที่เราออกเสียงหรือฟัง หรือเห็นด้วยตาบางสิ่งบางอย่างก็ได้ อันดับที่ 1 การสรรเสริญและโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า

ก. การสรรเสริญพระเจ้าก็คือ เราถวายขอพระเกียรติพระเจ้าสำหรับพระลักษณะและคุณสมบัติของพระเจ้าที่สูงที่สุด อย่างเช่นว่า พระเจ้าเป็นผู้ทรงฤทธิ์ที่สุด พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์เต็มไปด้วยความรัก และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ถ้าพูดสั้น ๆ แล้วจากที่เราได้ศึกษามาพระเจ้าทรงสมควรที่จะได้รับการนมัสการอย่างไร สิ่งเหล่านั้นเองเป็นสิ่งที่ทำให้เราสรรเสริญพระนามของพระเจ้า (สดุดี 35:18, 40:3, 100:4, 107:32)

ข. สมควรที่เราจะต้องโมทนาขอบพระคุณ ที่พระองค์ทรงสำแดงพระกรุณาธิคุณ ของพระองค์ในสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา อย่างเช่นชนชาติอิสราเอลได้โมทนาขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงช่วยเขาออกจากประเทศอียิปต์ ทุกวัน ๆ เราเห็นพระคุณของพระเจ้าที่พระองค์ทรงช่วยให้เราเป็นบุตรของพระองค์ เห็นการมหัศจรรย์ของพระองค์ในชีวิตทุกโอกาสที่พระองค์ทรงช่วยให้เรารอดพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงรักษาโรคต่าง ๆ ที่ทรงประทานฝนและแสงแดด ที่ช่วยในการทำไร่ทำนา ในการทำมาหากินเป็นต้น ที่สำคัญก็คือเราจะต้องโมทนาพระคุณพระองค์สำหรับของประทานอันเลิศ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั่นเอง (สดุดี 18:49, 30:4, 12, 97:12, 103:1-8, 2 โครินธ์ 9:15)

4.5 จงนมัสการพระเจ้า ด้วยการร้องเพลงพร้อมทั้งการเล่น ดนตรีด้วย การร้องเพลงสดุดีและสรรเสริญเป็นมรดกอันยิ่งใหญ่ ที่คริสตจักรของพระเจ้าได้รับจากการนมัสการของชนชาติอิสราเอล พระธรรมสดุดีในพันธสัญญาเดิม นั้นเป็นเล่มที่ใหญ่ที่สุดซึ่งประกอบด้วยบทเพลงสดุดีสำหรับทุกโอกาสทุกสถานการณ์ ทุกวันนี้คริสตจักรของพระเจ้าใช้บทเพลงต่าง ๆ จากหนังสือสดุดีเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการของเรา เพราะฉะนั้นอาจารย์เปาโลย้ำเรื่องนี้แล้วเขียนว่า “จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญด้วยใจโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า” (โคโลสี 3:16) ผู้เขียนสดุดีเขียนไว้ว่า สมควรที่เราใช้เครื่องดนตรีต่าง ๆ สมการนมัสการของเรา (สดุดี 150:1) ในการใช้เครื่องดนตรีต่าง ๆ ไม่ควรจะมีใจคิดว่าเครื่องดนตรีหมายถึง เครื่องดนตรีแบบตะวันตกเท่านั้น แต่สมควรที่เราจะต้องใช้ดนตรีพื้นเมืองของเรา ทั้งเพลงทำนองต่าง ๆ ของท้องถิ่นต่าง ๆ ด้วยซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยในการประกาศให้ชาวบ้านเมืองของเราเข้าใจว่าพระเจ้าที่เรานมัสการนั้นไม่ใช่เป็นพระเจ้าของฝรั่ง แต่เป็นพระเจ้าของเรานั่นเอง

4.6 จงนมัสการพระเจ้าด้วยการสารภาพและการถ่อมใจลงต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เมื่อผู้ที่นมัสการพระเจ้าเห็นความบริสุทธิ์และความรักของพระเจ้าได้สรรเสริญพระเจ้าเพื่อสิ่งเหล่านี้แล้วเขาเห็นตนเองว่าเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความบาป เมื่ออิสยาห์เห็นนิมิตของพระเจ้าในวิหารและได้ยินเสียงร้องเพลงของเซราฟิมว่า “พระเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ เขาก็เห็นได้ว่าทันทีว่าเขาเป็นคนบาป แล้วก็สารภาพความผิดบาปของตนเอง แล้วเขาก็ได้รับการชำระบาปในทันทีทันใดได้ (อิสยาห์ 6:1-6)

ในคำอุปมาที่พระเยซูคริสต์ว่า 2 คนไปในพระวิหารเพื่อจะนมัสการพระเจ้า ผู้ที่เป็นฟาริสีนั้นเขาไม่ยอมรับสภาพความผิดของตนแต่ เขาได้ยกตนเองต่อพระพักตร์ของพระเจ้าว่า เขาเป็นคนดีอย่างไรในการกระทำศีลธรรมต่าง ๆ เขาไม่ได้เห็นความบริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่เขาได้เปรียบเทียบชีวิตของตนกับชีวิตของคนเก็บภาษีแล้วก็ตัดสินใจว่า เขาดีกว่าคนเก็บภาษี แต่คนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกลไม่กล้าที่จะมองพระเจ้า และตอกของตนเองว่าข้าแต่พระเจ้าขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด พระเจ้าทรงยกโทษบาปของเขา และทรงกระทำให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม ลูคา 18:11-14 ตอนที่เรานมัสการพระเจ้าและที่อื่น ๆ ด้วยเราจะต้องมองความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และรู้จักตนเองว่าเป็นคนบาปแล้วเราจะสารภาพความผิดบาปซึ่งจะต้องออกมาจากจิตใจถ้าเราเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ เราจะไม่รู้จักความผิดบาปของเรา และการสารภาพของเราก็ไม่จริง (สดุดี 51:1-12) เมื่อเป็นการที่โบสถ์โดยเฉพาะก่อนที่จะร่วมในพิธีศีลมหาสนิทควรจะมีการสารภาพต่างหาก และผู้นำระเบียบควรจะนำในการสารภาพ แต่เวลาเดียวกันควรจะมีเวลาสงบเงียบอย่างน้อย สัก หนึ่งนาทีเพื่อให้ทุกคนมีเวลาสำนึกผิดของตนต่อพระเจ้าและต่อเพื่อนบ้านและสารภาพความผิดบาปต่อพระเจ้าเป็นส่วนตัวในจิตใจของเรา ด้วยเมื่อมีการนมัสการส่วนตัวจะเป็นการเฝ้าเดี่ยวต่อพระพักตร์พระเจ้า การสารภาพความผิดบาปของตนเป็นส่วนสำคัญยิ่งด้วย

4.7 จงนมัสการพระเจ้าโดยการฟังพระวจนะ สิ่งต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมานี้เป็นส่วนสำคัญในการนมัสการพระเจ้า เป็นส่วนที่เตรียมพร้อมที่จะนมัสการพระเจ้ารับพระวจนะของพระองค์ เมื่อเรานมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง และรู้สึกยินดีและเปรมปรีดิ์ที่จะสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้าด้วยการร้องเพลงสดุดี และยอมรับสภาพความผิดบาปต่อพระพักตร์ของพระเจ้า จิตใจของเราก็อยากจะฟังพระคำของพระเจ้าว่า พระเจ้าทรงมีน้ำพระทัยอะไรบ้าง สำหรับชีวิตของเรา เพราะว่าพระเจ้าก็มีพระประสงค์ที่จะพูดกับผู้ที่นมัสการพระองค์ ถ้าหากว่าการนมัสการของเราเป็นฝ่ายเดียวเท่านั้น คือมีส่วนสำหรับผู้ที่นมัสการ โดยเฉพาะก็ไม่มีคามหมายสักเท่าไร แต่เมื่อเรานมัสการพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงตอบสนองการนมัสการของเราโดยพระคำรัสของพระองค์ ดังนั้นการอ่านและกล่าวพระคำของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการนมัสการของเรา

ในการฟังพระวจนะของพระเจ้ามี 2 ชนิดคือชนิดที่ 1 ก็คือการอ่านพระวจนะของพระเจ้า เมื่อผู้นำระเบียบหรือผู้ที่ถูกเลือกไว้เพื่อจะทำหน้าที่ที่จะอ่านพระคัมภีร์ จากทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ พระวจนะจากภาคพันธสัญญาเดิมช่วยให้เราฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าซึ่งพระองค์ตรัสไว้สำหรับบรรพบุรุษตามความเชื่อของเราคือชนชาติอิสราเอล และพระวจนะจากพันธสัญญาใหม่ช่วยให้เราฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงตรัสทางพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ที่มีส่วนในการอ่านพระวจนะของพระเจ้า มีส่วนสำคัญในการนมัสการเพราะเขาจะต้องเตรียมพร้อมที่จะอ่าน

พระธรรมของพระเจ้าอย่างชัดเจนด้วยเสียงพอสื่อที่จะให้สมาชิกทุกคนฟังและเข้าใจได้ อีกชนิดหนึ่งก็คือ การกล่าว พระคำของพระเจ้าด้วยพระธรรมเทศนา โดยศาสนาจารย์หรือศิษยาภิบาล หรือผู้ปกครองซึ่ง จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์ และความชำนาญในการกล่าวพระธรรมเทศนาสำหรับสมาชิกของพระเจ้า ผู้ที่กล่าวพระธรรมเทศนานั้นเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และเป็นผู้แทนของพระเจ้าซึ่ง นำพระคำของพระเจ้าที่เขาได้รับจากพระเจ้าสำหรับสมาชิกของคริสตจักรนั้น เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ ในการกล่าวพระธรรมเทศนานั้น จะต้องเป็นผู้ที่สามารถที่จะเลี้ยงสมาชิกฝ่ายวิญญาณดังนั้น เขาจะต้อง ศึกษาพระคำของพระเจ้าอย่างดีและจะต้องใช้เวลามาก ในการเตรียมข้อเทศนาของเขาด้วย (วิชาเทศนา เป็นอีกวิชาหนึ่งต่างหากซึ่งอยู่นอกหัวข้อของเล่มนี้)

เมื่อผู้ที่อ่านพระคัมภีร์จากภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่ก็ดี หรือเมื่อมีผู้ที่กล่าวพระคำของพระเจ้าเป็นพระธรรมเทศนาที่ดีเมื่อทำหน้าที่ของเขาแล้ว สมาชิกก็มีหน้าที่ที่จะฟังพระคำของพระเจ้าอย่าง ขมกขมมันและจะต้องตั้งใจและตัดสินใจที่จะปฏิบัติตามพระคำของพระเจ้านั้นด้วยความจริงใจ ซึ่งเป็น ส่วนสำคัญในการนมัสการพระเจ้า

4.8 จงนมัสการพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน การอธิษฐานเป็นส่วนสำคัญ ในการนมัสการ เหมือนกัน การอธิษฐานคือการสนทนากับพระเจ้า เมื่อผู้ใช้นั้นนมัสการฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าแล้วมี หน้าที่ที่จะสนทนากับพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน ถ้าหากว่าเป็นการอธิษฐานส่วนตัวและเฝ้าเดี่ยวผู้ที่ นมัสการนั้นต้องอธิษฐานมอบชีวิตส่วนตัวไว้กับพระเจ้า สารภาพความผิดบาปของตนแล้ว ขอกำลัง และแรงในการดำเนินชีวิตทุก ๆ วัน เราควรจะอธิษฐานขอสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่จำเป็นในชีวิตส่วนตัวของเรา แต่ไม่ควรลืมอธิษฐานเพื่อครอบครัว และคริสตจักรของเราด้วย ถ้าหากว่าเป็นการนมัสการของ ครอบครัวใด ๆ การอธิษฐานที่นมัสการนั้นควรจะเน้นในการขอสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับครอบครัวนั้น ทั้งร่างกาย และฝ่ายจิตวิญญาณแต่เวลาเดียวกันก็ไม่ควรลืมที่จะอธิษฐานเพื่อกิจการงานของพระเจ้า ทั่วไปทั้งในประเทศ และทั่วโลกด้วย ถ้าพูดถึงการนมัสการของคริสตจักรในโบสถ์ศิษยาภิบาลเป็นผู้ สมควรที่จะอธิษฐาน ซึ่งตามธรรมเนียมเรียกว่าเป็นคำอธิษฐานของศิษยาภิบาล และผู้ที่อธิษฐานนั้นต้อง เตรียมพร้อมในเรื่องต่าง ๆ ในการอธิษฐาน และในคำอธิษฐานต้องกว้างขวาง ในการหาหัวข้อสำหรับ การอธิษฐานทั้งในคริสตจักรของตนเองและต่างคริสตจักรด้วยตลอดรวมถึงคริสตจักรสากลโลกด้วย เขาจะต้องอธิษฐานเผื่อคนที่เป็คริสตชนและไม่เป็คริสตชน สำหรับคนที่อยู่ในความลำบากและอยู่ ในความต้องการความช่วยเหลือ คนเจ็บป่วย คนอนาถา และต้องอธิษฐานเพื่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐใน ที่ต่าง ๆ ทุกแห่ง เมื่ออธิษฐานเช่นนี้ต้องรู้สึกและจำไว้ว่าพระเจ้าที่เรานมัสการนั้นเป็นพระเจ้าพระบิดา ของเราทั้งหลาย และของมนุษยชาติทั่วโลก และเราทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า

เท่านั้น ดังนั้นเราจะต้องอธิษฐานเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั่วโลก เพื่อให้คำอธิษฐานของเราสิ้นสุด สมาชิกทั้งหลายต้องร่วมกันอธิษฐานตามแบบของพระเยซูคริสต์พร้อมกัน

ที่พระเยซูคริสต์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดาของพระองค์ซึ่งปรากฏในพระธรรมยอห์น 17 ตลอด บท ซึ่งตามธรรมดาเรียกว่าเป็นคำอธิษฐานของพระมหาบุโรหิตคือพระเยซูคริสต์เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับคำอธิษฐานของศิษยาภิบาล นอกจากนี้คำอธิษฐานในภาคพันธสัญญาเดิมหลายตอนเป็นแบบอย่างที่ดีด้วย เช่นคำอธิษฐานของกษัตริย์ ซาโลมอน 1 พงศ์กษัตริย์ 8:22-53 คำอธิษฐานของดาวิด 1 พงศาวดาร 29:10-19 ในหนังสือสดุดีหลาย ๆ บทก็เป็นตัวอย่างที่ดีในคำอธิษฐาน นอกจากนี้แล้วมีคำอธิษฐานของอาจารย์เปาโลซึ่งปรากฏในหลายที่หลายแห่ง เอเฟซัส 1:17-20, 3:14-21, Philip 1:9-11, โคลโลสี 1:9-11, 1 เธสะโลนิกา 3:10-13, 2 เธสะโลนิกา 1:11-12, 2:16-17

4.9 การนมัสการของเราสิ้นสุดด้วยการรับพระพรของพระเจ้า ผู้ที่นมัสการพระเจ้าควรจะได้รับพระพรจากพระเจ้า และพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกคนที่นมัสการพระองค์และถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระพรพระเจ้าทรงเต็มไปด้วยความสันติสุข พระคุณ ความรัก และความสนิทสนมกับพระเจ้าซึ่งโลกไม่สามารถที่จะให้ เพราะว่าพระเยซูคริสต์ทรงสัญญาไว้ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้นเราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้” ยอห์น 14:27 เพราะฉะนั้นขอพระพรจึงเป็นอันดับสุดท้ายในการนมัสการของเรา ซึ่งเป็นหน้าที่ของศาสนาจารย์ที่จะกล่าวเป็นผู้แทนของพระเจ้า (ถ้าศาสนาจารย์ไม่มี ศิษยาภิบาล หรือผู้ปกครองทำแทนได้)

5. การนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ (วิวรณ์ 4-7)

ถ้าพูดสั้น ๆ ถึงหนังสือต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ทั้ง 27 เล่มนั้น 4 เล่มแรกคือ กิตติคุณมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น พูดถึงชีวประวัติและข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นการเริ่มต้นแห่งความรอดสำหรับมนุษย์ทุกคนที่เป็นคนบาป เล่มที่ 5 หนังสือกิจการของอัครสาวกได้พูดถึง การเริ่มต้นของคริสตจักร และการเจริญของคริสตจักรตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มจนถึงปลายแผ่นดินโลก แต่ ตั้งแต่เล่มที่ 6 ถึงเล่มที่ 26 (จดหมายคริสตจักรโรม-จดหมายของยูดา) รวม 21 เล่มพูดถึงส่วนต่าง ๆ ของ ชีวิตคริสเตียน แต่เมื่อพูดถึงหนังสือเล่มสุดท้ายของภาคพันธสัญญาใหม่ หรือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ คือหนังสือวิวรณ์ เป็นหนังสือที่เน้นถึงการนมัสการพระเจ้าซึ่งกำลังดำเนินอยู่ในสวรรค์ สิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในหนังสือวิวรณ์จะเป็นการกระทำต่าง ๆ ของพระเจ้ที่ดี หรือจะเป็นการกระทำของมารชาตาน ก็ดี หรือจะเป็นการต่อสู้ฝ่ายพระเจ้ากับฝ่ายมารก็ดีก็เป็นส่วนหนึ่งในการนมัสการพระเจ้า เมื่อเริ่มบทที่ 1 ก็เปิดฉากให้เราเห็นว่าอาจารย์ยอห์น ได้มองเห็นนิมิตต่าง ๆ มองสภาพในสวรรค์ว่ามีอะไรบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เห็นนิมิตนั้นได้เห็นบุตรมนุษย์กำลังเดินท่ามกลางคันประทีป 7 คัน ซึ่งหมายถึง 7 คริสตจักร และบุตรมนุษย์นั้นเขียนจดหมายถึงทั้ง 7 คริสตจักรนั้น ตั้งแต่บทที่ 4 เป็นต้นไปเราได้เห็น นิมิตของการนมัสการในสวรรค์โดยละเอียด ถ้าหากว่าเราอ่านหนังสือเล่มนี้ตลอดเล่มก็จะเห็นได้ว่าการ นมัสการในสวรรค์มีส่วนต่าง ๆ อะไรบ้างและเป็นแบบอย่างสำหรับการนมัสการของเราอย่างไร

ในการนมัสการในสวรรค์เราเห็นว่าพระเจ้าผู้สูงสุด พระเมษโปดกคือพระเยซูคริสต์เจ้าและ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงประทับอยู่ที่ศูนย์กลางและพวกต่าง ๆ ที่นมัสการพระเจ้าก็อยู่รอบ ๆ พระที่ นั่งเป็นหลายรอบคือสัตว์ 4 ตัว อยู่ใกล้ที่สุดกับพระเจ้าเป็นรอบแรก ต่อจากนั้นผู้อาวุโสจำนวน 24 คน อยู่อีกรอบหนึ่งถัดต่อจากนั้นมีพวกทูตสวรรค์จำนวนเป็นอันมาก นับเป็นโกฏิๆ อยู่อีกรอบหนึ่ง ต่อจากนั้นผู้ที่ถูกเลือกจาก 12 ตระกูลของอิสราเอล ตระกูลละ 12,000 (หนึ่งหมื่นสองพันคน) รวมแล้ว 144,000 คน (หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน) อยู่อีกรอบหนึ่งถัดต่อไปเป็นมวลชนจากทุกชาติจำนวน ไม่ถ้วน อยู่ในรอบสุดท้าย และทุกพวกทุกชาติก็กำลังนมัสการพระเจ้าด้วยการสรรเสริญและ ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้าผู้สูงสุด มีลักษณะพิเศษในการนมัสการในสวรรค์หลายสิ่งหลายประการ ที่สำคัญ ๆ ดังนี้

5.1 การนมัสการในสวรรค์ยอห์นได้เห็นในวันอาทิตย์ (วิวรณ์ 1:10)

ก่อนที่จะเห็นนิมิตต่าง ๆ ในสวรรค์ อาจารย์ยอห์นก็ได้เห็นว่าพระวิญญาณได้ทรงคลอใจ ท่านในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ยอห์นได้เขียนว่าเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า หมายถึงวันอาทิตย์เพราะว่า

ตั้งแต่คริสตจักรของพระเจ้าเริ่มต้น คริสตชนทั้งหลายก็ได้ถือว่าวันอาทิตย์เป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะวันอาทิตย์เป็นวันที่พระเยซูคริสต์ทรงคืนพระชนม์ ตั้งแต่สมัยแรกนั้นคริสตชนทั้งหลายก็ได้เริ่มนมัสการพระเจ้าด้วยการกระทำพิธีศีลมหาสนิท และการถวายทรัพย์ เพื่อจะบำรุงกิจการงานของคริสตจักรในวันอาทิตย์ในหนังสือวิวรณ์เราเห็นว่าการนมัสการในสวรรค์ ได้ดำเนินในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือในวันอาทิตย์

เนื่องจากมีความคิดไม่ตรงกันเกี่ยวกับการถือวันสะบาโต คือวันเสาร์หรือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือวันอาทิตย์ วันไหนที่ควรจะให้คริสตจักรถือเป็นวันที่ให้สมาชิกได้มีการนมัสการพระเจ้าดี เชิญเราพิจารณาว่าวันสะบาโตมีความหมายอย่างไร พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำอย่างไรเกี่ยวกับวันสะบาโตของพวกยิว และวันอาทิตย์ซึ่งเป็นวันคืนพระชนม์ของพระองค์ดังต่อไปนี้

เมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสิ่งต่าง ๆ ภายใน 6 วัน ส่วนวันที่ 7 พระองค์ทรงพักการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ พระเจ้าทรงอวยพรแก่วันที่ 7 ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ เพราะในวันนั้น พระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่ทรงกระทำในการเนรมิตสร้าง (ปฐมกาล 2:2-3) นี่เป็นการเริ่มต้นหรือปฐมกาลของวันสะบาโต

เมื่อพูดถึงการพักผ่อนของพระเจ้าจากการเนรมิตสร้าง ข้อนี้ยังไม่มีคำสั่ง หรือพระบัญญัติเกี่ยวกับวันที่ 7 แต่พระบัญญัตินั้น พระเจ้าประทานภายหลัง “ศัพท์ที่ว่า “สะบาโต” ตามภาษาเดิมแปลว่า “พักผ่อน” เมื่อพระเจ้าสั่งให้ชนชาติอิสราเอลถือวันสะบาโตเป็นวันที่ 7 พระเจ้าตรัสถึงสาเหตุหลายสิ่งหลายประการว่า ทำไมชนชาติอิสราเอลจำเป็นต้องถือวันสะบาโต ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์.....ในวันที่ 7 พระเจ้าทรงพักผ่อน ฉะนั้นพระเจ้าทรงอวยพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นเป็นวันบริสุทธิ์” (อพยพ 20:8) จากข้อนี้อิสราเอลจึงถือวันสะบาโต เพราะว่าพระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์

2. “ในวันที่ 7 นั้น จงหยุดงานเพื่อโคและลาของเข้าจะได้พัก ลูกชาย ทาสีของเจ้ากับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย” (อพยพ 23:12) จากข้อนี้ วันสะบาโตไม่ใช่แค่เพียงช่วยพวกอิสราเอลได้พักเท่านั้น แต่ช่วยให้ทั้งฝูงสัตว์และคนต่างชาติที่อยู่ด้วยกันได้พักผ่อนด้วย

3. “เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้.....ชนชาติอิสราเอลจึงนับถือวันสะบาโตจนตลอดทั่วชาติพันธุ์ของเขา เป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอล” (อพยพ 31:12-17) จากข้อนี้ วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล

4. “เจ้าจงทำงานในกำหนด 6 วัน แต่วันที่ 7 จงพักแม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก” (อพยพ 34:21) จากข้อนี้ชนชาติอิสราเอลต้องพักในวันสะบาโตแม้ว่าจะมีงานเกี่ยวกับการทำไร่ทำนามากก็ตาม

5. “จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์.....จงระลึกว่า เจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวนสะบาโต” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15) จากข้อนี้อิสราเอลต้องถือวันสะบาโต เพื่อเป็นการระลึกถึงที่พระเจ้าทรงช่วยพาเขาให้ออกมาจากประเทศอียิปต์

6. “ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต.....และเรียกสะบาโตว่า วันปิตินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเจ้าว่าวันมีเกียรติ.....เจ้าจะได้รับความปิตินดีในพระเจ้า และเราจะให้เจ้าขึ้นป็นอยู่ในที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า” (อิสยาห์ 58:13-14) จากข้อนี้พระเจ้าทรงสัญญาที่จะประทานพระพรของพระองค์แก่ชนชาติอิสราเอลที่ถือวันสะบาโต (โปรดศึกษาเองจากอพยพ 34:21, เลวีนิติ 19:30, 23:3)

เมื่อเราพิจารณาทั้ง 6 ข้อดังกล่าวมาแล้ว พระเจ้าทรงประทานพระบัญญัติเกี่ยวกับวันสะบาโตให้แก่ชนชาติอิสราเอล เพื่อให้เขาระลึกถึงที่พระเจ้าทรงกระทำวันนั้นให้เป็นวันบริสุทธิ์ เพื่อช่วยให้เขาระลึกถึงที่เขาเคยเป็นทาสในประเทศอียิปต์ แล้วพระเจ้าทรงช่วยให้เขารอดและออกจากการเป็นทาส และเพื่อให้อิสราเอลเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญา ที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอล และทั้งทรงสัญญาว่าผู้ที่ถือวันสะบาโตจะได้รับพระพรจากพระองค์

5.1.ก ชนชาติอิสราเอลถือวันสะบาโตตามพระบัญญัติหรือไม่?

ถึงแม้ว่าโมเสสได้สั่งสอนและเน้นเรื่องการถือวันสะบาโตหลายครั้ง แต่พวกอิสราเอลไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้น นี่เป็นความบาปของอิสราเอลชนิดหนึ่งที่เขาจะต้องถูกกวาดต้อนเป็นเชลยในกรุงบาบิโลนเป็นเวลาถึง 70 ปี แต่หลังจากที่เขากลับมาจากประเทศบาบิโลนแล้ว เอสราและเนหะมีย์ก็ได้เน้นและอบรมในเรื่องวันสะบาโตอีก ฉะนั้นอิสราเอลจึงได้กลับใจและเริ่มถือวันสะบาโตอย่างเคร่งครัดและไม่ช้าแต่เพียงที่จะได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้น แต่เขาแปลความหมายมากกว่านั้นอีก และได้ตั้งธรรมเนียมประเพณีไว้อีกหลายอย่าง จนในที่สุดความหมายของวันสะบาโตที่แท้จริงหายไป เหลือแต่ว่าทุกคนต้องพักผ่อนไม่ควรทำอะไรเลย แม้แต่ของที่มีน้ำหนักเพียงเล็กน้อยก็ไม่ควรยกในสมัยของพระเยซูคริสต์ พวกเขาได้ถือวันสะบาโตอย่างเคร่งครัดมาก เขาได้มีระเบียบหลายข้อที่บังคับชาวิวไมให้ทำอะไรเลยในวันนั้น สมมุติว่าคนหนึ่งต้องเดินใช้ขาปลอม ฉะนั้นเวลาเดินเขาต้องใช้ไม้ช่วยด้วยชาวิวไมถือว่าเขาไม่ควรจะเดินในวันสะบาโต แม้แต่ก้าวเดียว เพราะถือว่าเขาได้แบกไม้ในวันสะบาโต

5.1.ข พระเยซูคริสต์และวันสะบาโต

พระเยซูคริสต์ทรงบังเกิดเป็นชาวยิวและพระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเลิกล้างธรรมเนียมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะ เรามิได้มาเลิกล้าง แต่มาทำให้สมบูรณ์ทุกประการ” (มัทธิว 5:17) ฉะนั้นพระองค์ทรงทำทุกอย่างเพื่อให้พระบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จ พระองค์รับพิธีสวดตั้งแต่ครั้งเมื่อยังเป็นทารก พระองค์ทรงรับศีลล้างบาปของยอห์น พระองค์เสด็จไปพระวิหาร และศาลาธรรมของพวกยิวอย่างสม่ำเสมอ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระเยซูคริสต์ทรงถือวันสะบาโตด้วยและขณะเดียวกันพระองค์มิได้ทรงถือวันสะบาโตเหมือนชาวยิว หรือตามความหมายของพันธสัญญาเดิม เพราะว่าพระองค์ทรงทราบว่าจะทรงกระทำพันธสัญญาใหม่ ฉะนั้นพระเยซูคริสต์ทรงตีความหมายของวันสะบาโตใหม่ และทรงปฏิบัติตามแบบของพระองค์ซึ่งทำให้พวกยิวโกรธและเกลียดชังพระองค์ นี่เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่สำคัญ จนทำให้พระองค์ต้องถูกตรึงบนไม้กางเขน พระเยซูคริสต์ทรงถือวันสะบาโตอย่างไรสอนในเรื่องวันสะบาโตอย่างไรบ้างและทรงมีอำนาจเหนือวันสะบาโต จนกระทั่งทรงใช้สิทธิ์เปลี่ยนแปลงวันสะบาโตให้เป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไรนั้น เราจะพิจารณาดังต่อไปนี้

คำถามต่าง ๆ ของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับวันสะบาโต

1. “ในวันสะบาโต ควรจะทำความดีหรือควรจะทำความร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี” (มาระโก 3:4)
2. “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียว และแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จูดลากแกะตัวนั้นหรือ มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากทีเดียวนั้น เหตุฉะนั้นจึงอนุญาตให้ทำความดีได้ในวันสะบาโต” (มัทธิว 12:11-12)

พระเยซูคริสต์ทรงเห็นชอบเมื่อคนอื่น ๆ ไม่ได้ถือวันสะบาโต

1. “เมื่อลูกศิษย์ของพระองค์ได้ตรวจข่าวในวันสะบาโต และพวกฟาริสี ได้หาความผิดในพวกลูกศิษย์ของพระองค์ พระเยซูคริสต์ทรงป้องกันและแก้ตัวแทนพวกลูกศิษย์ของพระองค์ด้วย” (มาระโก 2:23-28)
2. “เมื่อผู้เคยป่วยเป็นเวลา 38 ปี ได้ทำตามคำสั่งของพระเยซูคริสต์ ให้เขายกแคร่ของตนเดินไป พวกยิวจึงถามเขาว่า ทำไมต้องเดินยกแคร่ไปในวันสะบาโต แต่เขาตอบว่า ผู้ที่รักษาเขาเป็นผู้ที่สั่งให้เขายกแคร่ไปด้วย” (ยอห์น 5:8-11)

พระเยซูคริสต์ทรงให้เหตุผลแก่พวกยิวว่า มีหลายอย่างที่จะสนับสนุนว่าไม่จำเป็นที่จะต้องถือวันสะบาโตตามความคิดของพวกยิว

1. พระเยซูคริสต์ทรงยกเรื่องของกษัตริย์ดาวิด ที่ได้กระทำเมื่อขาดอาหาร และอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกของท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ที่กฎหมายห้ามไม่ให้รับประทาน (มาระโก 2:25-26)

2. พระเยซูคริสต์ทรงยกพระบัญญัติว่า “พวกปุโรหิตในพระวิหารย่อมละเมิดกฎในวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด” (มัทธิว 15:5)

3. พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “ในวันสะบาโต ท่านทั้งหลายก็ยังให้เข้าสู่หนัดเพื่อไม่ให้ลวงละเมิดธรรมบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ” (ยอห์น 7:22-23)

สรุปคำตรัสของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับวันสะบาโต

พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “วันสะบาโตนั้น ทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) ฉะนั้นมนุษย์จะเป็นทาสของวันหนึ่งวันใดหรือวันสะบาโตก็ไม่ได้ อาจารย์เปาโลได้พูดทำนองเดียวกันว่า ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า (โรม 14:6)

พระเยซูคริสต์ตรัสอีกว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต (มาระโก 2:28) ข้อนี้ชัดเจนที่ช่วยให้เราเข้าใจว่า พระเยซูคริสต์มีสิทธิ์และอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงวันสะบาโต เพราะว่าวันสะบาโตเป็นวันของพันธสัญญาเดิม แต่พระเยซูคริสต์จะเริ่มพันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงเปลี่ยนวันสะบาโตไม่ใช่โดยพระบัญญัติใหม่ แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนโดยที่ใช้เหตุการณ์ 2 ประการคือ

1. พระเยซูคริสต์ ทรงคืนพระชนม์ในวันอาทิตย์ เพราะว่าวันเสาร์ซึ่งเป็นวันสะบาโตกลายเป็นวันอุโมงค์เป็นวันโสกเศร้า และเป็นวันพิศหวัง แต่วันรุ่งขึ้น วันอาทิตย์เป็นวันปิติยินดี เป็นวันที่มีความหวังใหม่ และเป็นวันที่ทุกคนที่มีความหวังใหม่ และเป็นวันที่ทุกคนที่มีความหวังในพระเยซูคริสต์ชื่นชมในองค์พระผู้เป็นเจ้า

2. พระเยซูคริสต์ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาในวันอาทิตย์ คือในวันเพนเทสแตนั้นเอง ซึ่งเป็นวันที่คริสตจักรของพระเจ้าเกิดขึ้นในโลกนี้

5.1.ก คริสตชนถือวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่วันสะบาโต

ในสมัยแรกยังไม่มีโบสถ์เป็นที่นมัสการพระเจ้า พวกอัครสาวกและผู้ประกาศได้ใช้ศาลาธรรมในวันสะบาโต เพื่อถือโอกาสที่จะประกาศถึงข่าวประเสริฐให้แก่ประชาชน ต่อมาภายหลังสังเกตได้ว่า

พวกอัครสาวกได้เริ่มใช้วันอาทิตย์เป็นวันนมัสการ และทำพิธีศีลมหาสนิท (กิจการ 20:7) ทั้งได้ถวาย ทรัพย์สินของในวันอาทิตย์ (1 โครินธ์ 16:2) อาจารย์ยอห์นเห็นนิมิตการนมัสการบนสวรรค์ ในวัน อาทิตย์ (วิวรณ์ 1:10) เพราะเหตุที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาในวันเพนเทสเตซึ่งในวันอาทิตย์ ดังนั้นอาจารย์เปาโลจึงได้สอนว่า การถือวันไม่สำคัญ (โรม 14:5-6)

5.2 การนมัสการในสวรรค์มีระเบียบเรียบร้อยในทุกสิ่งทุกอย่าง

ตามที่ได้อธิบายในคำนำแล้วว่ามีพวกต่าง ๆ หลายพวกร่วมใจกันนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ เช่นพวกสัตว์สี่ตัว พวกผู้อาวุโสจำนวน 24 คน พวกทูตสวรรค์เป็นแสน ๆ โกลี ๆ พวกสิทธิชนทั้งหลาย ที่นับไม่ถ้วน และพวกที่ถูกเลือกจากพงศ์พันธุ์ของอิสราเอลทั้งสิบสองตระกูล รวมทั้งหมดหนึ่งแสนสี่ พันคนตามที่ได้ปรากฏในหนังสือวิวรณ์ พวกต่าง ๆ เหล่านี้ทุกพวกได้ร่วมใจกันอยู่โดยรอบอย่าง เรียบร้อยไม่มีการเกะกะหรือการยุ่งแม้แต่นิดเดียวเขาได้สรรเสริญพระเจ้าด้วยบทเพลงที่ละพวกตาม ระเบียบด้วย เขาทุกคนมีความเกรงกลัวพระเจ้าได้นมัสการด้วยความนับถืออย่างสูงต่อพระพักตร์ของ พระเจ้า และพระเจ้าทรงประทับอยู่ ณ ที่ศูนย์กลางท่ามกลางพวกเหล่านั้นด้วย นี่เป็นบทเรียนที่ดีที่สุด สำหรับพวกเราที่นมัสการพระเจ้าในพระวิหารของพระองค์ ควรจะมีระเบียบเกี่ยวกับการจัดที่นั่ง สำหรับพวกผู้ปกครอง พวกมัคนายก พวกผู้ใหญ่ และเด็ก ๆ ด้วย ในการร้องเพลงก็ดี การอ่านพระคำ ของพระเจาก็ดีหรือว่าเป็นพยานหรือการกล่าวพระคำของพระเจ้าด้วยคำเทศนาที่ดี ทุกสิ่งทุกอย่าง นั้นควรจะมีระเบียบเรียบร้อยที่จะต้องจัดไว้ล่วงหน้า ไม่ควรจะมีเกะกะหรือการวิ่งเดินไปหากคนนั้นคน นี้ในเวลาสุดท้าย พระเจ้าทรงเป็นผู้ชำระระเบียบและทรงแต่งตั้งทุกอย่างไว้อย่างมีระเบียบ เพราะฉะนั้นผู้ ที่นมัสการพระองค์การมีระเบียบเรียบร้อยทุกอย่าง

5.3 การนมัสการในสวรรค์ทุกพวกได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยเพลงบทใหม่

ตามที่ได้ศึกษาแล้วมีหลายพวกร่วมใจกันนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ และทุกพวกก็ร้องเพลง สรรเสริญพระเจ้าด้วยเพลงบทใหม่ และบทเพลงเหล่านั้นก็มีความหมายลึกซึ้งหมายถึงพระลักษณะของ พระเจ้า และเน้นถึงว่าพระเจ้าทรงสมควรที่จะรับการนมัสการอย่างไร บทเพลงทั้งหมดมี 10 บท ดังนี้

5.3.ก บทเพลงของสัตว์สี่ตัวที่ได้ร้องตลอดวันตลอดคืนไม่หยุดเลยว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงดำรงอยู่ในปัจจุบัน และผู้ ซึ่งจะเสด็จมา” (วิวรณ์ 5:8)

5.3.ข บทเพลงของผู้อาวุโสทั้ง 24 ทรวดตัวลงถวายนมัสการพระเจ้าร้องเพลงว่าองค์พระผู้เป็น เจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญพระเกียรติและฤทธิ์เดช

เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงและสรรพสิ่งทั้งปวงก็ทรงสร้างขึ้นแล้ว และดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์ (วิวรณ์ 4:10-11)

5.3.ค บทเพลงของสัตว์สี่ตัวและผู้อาวูโสทั้ง 24 ร่วมกันทูลดท้วงถวายนมัสการต่อพระเมษโปดก และร้องเพลงว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือและแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วและด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้นพระองค์ได้ทรงไถ่คนทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกประเทศ เพื่อถวายแด่พระเจ้าพระองค์ได้ทรงโปรดให้เขาเป็นราชอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเราและพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก (วิวรณ์ 5:12)

5.3.ง ทูตสวรรค์เป็นจำนวนมาก นับเป็นแสน ๆ โกฎิ ๆ ก็ร้องเพลงด้วยเสียงดังว่า “พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้นเป็นผู้ที่สมควรจะได้รับฤทธิ์เดช สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ พระสิริ และคำสดุดี (วิวรณ์ 5:12)

5.3.จ แม้แต่สิ่งต่าง ๆ ที่มีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินในมหาสมุทร ก็ร้องเพลงว่า “ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และพระสิริ และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิรันดร์ แล้วสัตว์ทั้ง 4 นั้นก็ร้องว่า “อาเมน” และผู้อาวูโสเหล่านั้นก็ทูลดท้วงกราบนมัสการ” (วิวรณ์ 5:13)

5.3.ฉ จำนวนคนมากมายเหลือคณานับได้มาจากทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว และร้องเพลงต่อพระพักตร์พระเมษโปดกว่า “ความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนพระที่นั่งและขึ้นอยู่กับพระเมษโปดก (วิวรณ์ 7:10)

5.3.ช ทูตสวรรค์ทั้งปวงนั้นก็ก้มลงกราบหน้าพระที่นั่งและนมัสการพระเจ้า และร้องเพลงว่า อาเมน ความสรรเสริญ พระสิริ พระปัญญา คำโมทนา พระเกียรติ อำนาจและฤทธิ์เดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน (วิวรณ์ 7:11-12)

5.3.ซ ผู้ที่ได้ถูกเลือกจากเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลมีจำนวน แสนสี่หมื่นสี่พันคนได้ร้องเพลงบทใหม่ หน้าพระที่นั่งหน้าสัตว์ทั้ง 4 นั้น และหน้าพวกอาวูโส (วิวรณ์ 14:1-3)

5.3.ฌ บรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน เขาทั้งหลายร้องเพลงของโมเสส และเพลงของพระเมษโปดกว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อันสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งนักและมหัศจรรย์ ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่ยังไม่ยำเกรงพระองค์ ไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการพระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เริ่มขึ้นแล้ว (วิวรณ์ 15:2-4)

5.3.ญ มวลชน เป็นจำนวนมากร้องเพลง ฮาเลลูยา ต่อพระพักตร์ของพระเจ้า คงจะเป็นบทเพลง สดุดี (วิวรณ์ 19:1-8)

การร้องเพลงบทต่าง ๆ ในการนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ เป็นส่วนสำคัญอย่างไร การนมัสการของเราต้องมีบทเพลงเป็นส่วนสำคัญด้วย เนื่องจากได้พูดกันในบทที่ 4 มากแล้วจะไม่ขอพูดซ้ำอีก

5.4 ความเงียบครอบคลุมสวรรค์เพื่อจะรับคำอธิษฐานของกรรมิกชนทั้งปวง

อย่างหนึ่งเป็นพิเศษในการนมัสการในสวรรค์ก็คือ ความเงียบประมาณ ครึ่งชั่วโมงเป็นเวลาที่ได้รับคำอธิษฐานจากกรรมิกชนทั่วโลก การร้องเพลงของพวกต่าง ๆ ก็ดี การต่อสู้ของพวกต่าง ๆ ฝ่ายพระเจ้ากับฝ่ายมารก็ดีที่ไม่ให้มีเสียงดังในสวรรค์ แต่ท่ามกลางเสียงดัง ๆ เหล่านั้นก็มีเวลาเงียบซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการพระเจ้า นั่นเป็นเวลาที่กรรมิกชนอธิษฐาน หลายครั้งเราอ่านจากหนังสือวิวรณ์ว่าเครื่องหอมที่เขาได้ใช้ในการนมัสการนั้นหมายถึงเป็นคำอธิษฐานของกรรมิกชน (วิวรณ์ 5:8, 8:3) ในที่นี้เราเห็นสภาพว่าเมื่อกรรมิกชนกำลังอธิษฐานนั้นคำอธิษฐานของเขาไปถึงสวรรค์ เป็นเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเจ้า ก็มีความสงบเงียบและพระเจ้าทรงรับคำอธิษฐานด้วยความยินดี เพราะฉะนั้นจิตใจที่สงบเงียบเพื่อจะอธิษฐานนั้นเป็นส่วนสำคัญในการนมัสการพระเจ้า หลายครั้งเราจัดการนมัสการโดยที่ไม่มีเวลาสำหรับความสงบเงียบแม้แต่นาทีเดียว เราควรจะมีเวลาสงบก่อนที่จะเริ่มนมัสการพระเจ้าเพื่อจะเตรียมตัวพร้อมที่จะนมัสการพระองค์ ก่อนที่จะสารภาพความผิดบาปของตนก็ดี หลังจากฟังพระวจนะของพระเจาก็ดี ควรจะมีเวลาสงบเงียบ เพื่อสำรวจตนเอง และอธิษฐานในจิตใจเป็นส่วนตัวต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ไม่ควรจะมีการพูดกัน คุยกัน หัวเราะกันในเวลาที่นมัสการพระเจ้า ผู้พยากรณ์ฮายากุกได้เขียนไว้ว่า “พระเยโฮวาห์สถิตในวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกนี้สงบอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์” (ฮายากุก 2:20) ผู้เขียนสดุดีก็เขียนไว้ว่าจงนิ่งเสียและรู้เถิดว่าเราคือพระเจ้า เราเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก” (สดุดี 46:10)

5.5 การนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ เป็นการนมัสการต่อพระเจ้าซึ่งปรากฏเป็นตรีเอกานุภาพ

เพราะว่าพระเจ้าผู้สูงสุดทรงประทับอยู่ท่ามกลางพร้อมกับเมษโปดกซึ่งถูกปลงพระชนม์เพื่อความผิดบาปของโลก และพร้อมกับพระวิญญาณของพระเจ้าและพวกทั้งหลายทุกพวกที่ได้นมัสการพระเจ้านั้นก็ได้นมัสการพระเมษโปดก และพระวิญญาณของพระเจ้าเช่นเดียวกัน เนื่องจากเรื่องตรีเอกานุภาพ เป็นเรื่องสำคัญในการนมัสการพระเจ้า และเป็นเรื่องใหญ่ที่จะต้องศึกษาโดยละเอียด ซึ่งเราจะศึกษาอีกบทหนึ่งต่อจากบทนี้

6. พระเจ้าทรงสำแดงเป็นตรีเอกานุภาพ

ตรีเอกานุภาพมีความหมายอย่างไร คำแปลตามศัพท์ ตรีเอกานุภาพ แปลได้ว่า เป็น 3 อย่าง และ ทั้ง 3 อย่างนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อพูดถึงพระเจ้าเราจะตีความหมายว่า “พระเจ้าเป็นสามองค์ และทั้งสามองค์นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ดังนั้นเราต้องระมัดระวังในการใช้ศัพท์ให้ถูกต้อง เมื่ออธิบายถึงเรื่องนี้ เช่นเราจะพูดว่ามีพระเจ้า 3 องค์นั้นไม่ถูกแต่ที่ถูกคือพระเจ้าเป็น 3 องค์

เรื่องตรีเอกานุภาพในพระคัมภีร์และประวัติศาสตร์ จริงอยู่แม้ว่าในพระคัมภีร์จะไม่มีคำว่าตรีเอกานุภาพ แต่ว่าคริสตชนในสมัยเดิมนั้นก็ได้รับประสบการณ์ทั้งในชีวิตของตนเอง และการดำเนินงานของคริสตจักรว่าพระเจ้าเป็น 3 องค์ และทั้ง 3 องค์นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในเวลาเดียวกันเขาเห็นว่าประสบการณ์ของเขาตรงกับคำสอนของอัครสาวก เราพบอย่างชัดเจนว่าเรื่องตรีเอกานุภาพนั้นเป็นความจริง ดังนั้นเริ่มใช้คำว่าตรีเอกานุภาพ แท้จริงประสบการณ์ต้องมาก่อนซึ่งตรงกับพระวจนะ

พระเจ้าเป็น 3 องค์และทั้งสามก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ตามความเข้าใจและความรู้ของมนุษย์ มักจะอธิบายคำว่าตรีเอกานุภาพเป็นจริงใน 2 แง่ คือเชื่อว่าพระเจ้าเป็นสามองค์ และเชื่อว่าพระเจ้า 3 องค์นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทั้ง 2 แง่นั้นจะมีความสัมพันธ์กันจนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง พระวจนะของพระเจ้าซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้สอนอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าเป็น 3 องค์และทั้งสามองค์นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหตุที่ท่านพิจารณาจากพระวจนะของพระเจ้าดังหัวข้อต่อไปนี้

6.1 พระเจ้าเป็น 3 องค์ เราพบว่าพระเจ้าเป็นพระบิดา พระเจ้าเป็นพระบุตรและพระเจ้าเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

ก. พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดา จากพระธรรมยอห์น 4:21-24, เอเฟซัส 4:6, 6:23, 1 โครินธ์ 8:6, 1 ทิโมธี 1:2, 2 ทิโมธี 1:2

ข. พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบุตรคือพระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์ผู้ทรงฤทธานุภาพที่สุด พระองค์ทรงสร้างพันธสัญญาคือทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงเป็นองค์ถาวรเป็นพระผู้สร้างโลกเป็นผู้ทรงยกโทษบาป เป็นผู้บริสุทธิ์ และเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1, 5:18, 20:28, มัทธิว 1:23, 4:7, 1 ทิโมธี 1:16-17)

ค. พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 4:24) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพที่สุด (ลูกา 1:35) พระองค์ทรงทราบทุกอย่าง (สดุดี 139) พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง ทรงให้กำเนิดสิ่งมีชีวิต และเป็นผู้คลุใจ (สดุดี 104:30, ยอห์น 6:63, 2 เปโตร 1:21)

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงรับศีลล้างบาป เราเห็นพระเจ้าทั้ง 3 องค์ คือ พระเจ้า พระบิดาเป็นผู้ตรัส พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเหมือนนกพิราบ และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ผู้ทรงอยู่ในสภาพมนุษย์ (ลูกา 3:21-22)

6.2 พระเจ้าทั้ง 3 องค์ทรงเป็นองค์เดียวกัน เชิญท่านศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดได้จากพระวจนะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:35, อีสยาห์ 43:10-11, 44:6, มาระโก 12:29, โรม 3:30, กาลาเทีย 3:20, เอเฟซัส 4:6, 1 ทิโมธี 1:17, 2:5, ยากอบ 2:19) และให้เราพิจารณาทั้ง 3 องค์นั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

ก. ชั้นที่ 1 **พระบิดาและพระบุตรเป็นอันเดียวกัน** (ยอห์น 8:25-28, 10:30, 38, 12:45, 14:9-11, 16:15, 1 ทิโมธี 3:16)

ข. ชั้นที่ 2 **พระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** คำว่าพระวิญญาณแห่งพระเจ้าหมายถึงพระวิญญาณและพระเจ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งเราพบในพระคัมภีร์ประมาณ 30 ครั้ง (เอเฟซัส 4:30, ยอห์น 4:24, โครินธ์ 2:12, 1 เปโตร 4:14) และเราพบในหนังสือภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งมีคำว่า “พระวิญญาณของเรา” นั้นย่อมหมายถึงพระวิญญาณของพระเจ้า (อีสยาห์ 42:1, 44:3, 59:21, โยเอล 2:28) เนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์มาจากพระบิดาอยู่เรื่อย ๆ ย่อมแสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ยอห์น 15:26)

ค. ชั้นที่ 3 **พระวิญญาณและพระบุตรเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** เราพบหลายคำในพระคัมภีร์ที่แสดงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระเยซูคริสต์มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือพระวิญญาณของพระคริสต์ (โรม 8:9) พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระเจ้า (กาลาเทีย 4:6) พระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์ (ฟิลิปปี 1:19) พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์ (2 โครินธ์ 3:17)

6.3.เราขอเชิญท่านศึกษาจากหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ว่าพระบิดา และพระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทั้ง 3 องค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ก. **พระเจ้าทรงสำแดงเป็นบุรุษสามคน** ตามที่เราได้เคยพิจารณาแล้ว ว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองตั้งแต่สมัยปฐมกาลเพื่อให้มนุษย์รู้จักพระองค์มากขึ้นทุกที มีตอนหนึ่งเมื่อพระเจ้าทรงสำแดงแก่อับราฮัม (ปรากฏในปฐมกาลบทที่ 18) เราสังเกตได้ว่ามีบุรุษสามคนมาหาอับราฮัม และสนทนากัน น่าประหลาดใจที่พบว่าบางครั้งบางเวลาบุรุษสามคนพูดกับอับราฮัม แต่อีกบางเวลาพระเจ้าผู้เดียวพูดกับอับราฮัม เมื่อคราวอับราฮัมตอบก็เช่นเดียวกันบางครั้งอับราฮัมก็พูดกับบุรุษสามคน แต่บางครั้งก็สนทนากับพระเจ้าเพียงองค์เดียว จึงสรุปไม่ได้ว่าอับราฮัมพูดกับบุรุษสามคน หรือคนเดียว

เพราะพระเจ้าทรงสำแดงเป็นพระเจ้าองค์เดียว แต่ปรากฏเป็นนุษย์สามคนก็เป็นจริงด้วยพระเจ้าเป็นองค์เดียวคือพระเยซูฮาวาห์ แต่ปรากฏเป็นสามองค์คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข. การรับบัพติศมาในนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระเยซูคริสต์ตรัสสั่งเรื่องพิธีศีลล้างบาป พระองค์ตรัสว่าให้รับบัพติศมาในพระนามพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 28:19) เมื่ออัครสาวกปฏิบัติทำพิธีศีลล้างบาป เขาใช้พระนามองค์เดียวคือพระเยซูคริสต์เท่านั้น (กิจการ 23:38, 8:16) ย่อมเห็นว่าการใช้พระนามทั้งสามองค์นั้นต่างก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ค. คำสอนของอาจารย์เปาโล อาจารย์เปาโลได้สอนถึงเรื่องนี้อย่างมากมาตามทีปรากฏในข้อพระคัมภีร์ ซึ่งแสดงว่าทั้ง 3 องค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เช่น โรม 8:9-11, 14:17-18, 15:16, 1 โครินธ์ 6:11, 15, 19-20, 2 โครินธ์ 1:20-22, 3:3, 17-18, เอเฟซัส 2:18, 22, 3:14-17, 1 เธสะโลนิกา 2:13-14, ทิตัส 3:4-6

ง. ทางวิชาคณิตศาสตร์ ก็พิสูจน์ได้ว่า 3 เป็น 1 บางลัทธิไม่ยอมรับเรื่องตรีเอกานุภาพ เมื่อเขาอ้างคณิตศาสตร์ว่า 1+1+1 เท่ากับ 3 ดังนั้นพระเจ้าจึงต้องเป็น 3 องค์ และทั้งสามองค์จะเป็น 1 ไม่ได้ แต่ที่จริงพระกิตติคุณไม่ใช่เป็นแบบผลบวกแต่ตรงข้ามพระกิตติคุณนั้นต้องทวีมากขึ้นเป็นแบบผลคูณ ดังนั้นถ้าอ้างตามคณิตศาสตร์ 1 คูณ 1 คูณ 1 ต้องเท่ากับ 1 ก็สามารพพิสูจน์ตามคณิตศาสตร์ได้ว่าพระเจ้าเป็น 3 องค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

จ. ร่างกายของมนุษย์ก็เป็นตัวอย่าง ร่างกายของมนุษย์เราก็พิสูจน์ได้ว่า 3 เป็น 1 ได้อย่างไร คือมนุษย์เรามีร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ ทั้ง 3 นี้แยกอยู่ต่างหากจากตัวคนไม่ได้ จิตใจหมายถึงความคิด ความเข้าใจ ซึ่งความคิดของมนุษย์แสดงมาเป็นคำพูด หรืออาจเป็นตัวหนังสือก็ได้ ไม่ว่าจะเป็คำพูดหรือตัวหนังสือก็ตาม ต่างก็เป็นส่วนที่เป็นความคิดของบุคคลผู้นั้น ซึ่งเราจะแยกความคิดออกมาจากบุคคลนั้น ๆ ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าความคิดออกมาเป็นคำพูดแล้ว ความคิดนั้นยังอยู่กับเขา ฉะนั้นได้ก็ตามพระเจ้าพระเยซูคริสต์เป็นพระวาทะที่ออกมาจากพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์ หรือเนื้อหนัง แต่พระวาทะนั้นยังอยู่กับพระเจ้า ซึ่งไม่สามารถแยกจากพระเจ้าได้เหมือนกับความคิดของมนุษย์นั่นเอง และวิญญาณของมนุษย์ก็เช่นเดียวกัน เมื่อเราพูดหรือเขียนวิญญาณของเราก็ออกมาพร้อมกับคำพูด หรือตัวหนังสือ นั้น แต่เราก็ไม่สามารถแยกวิญญาณออกมาจากของเราได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เช่นเดียวกัน พระองค์ออกมาจากพระเจ้าอยู่เรื่อย ๆ และขณะเดียวกัน พระวิญญาณยังอยู่กับพระเจ้าด้วย ไม่สามารถแยกจากกันได้ แม้ว่าพระบุตรและพระวิญญาณมาจากพระเจ้าพระบิดา แต่ทั้ง 3 ก็เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ฉ.ความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยา (เอเฟซัส 5:22-32) เมื่อเราสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยาที่สามารถเข้าใจถึงเรื่องตรีเอกานุภาพได้เหมือนกัน ถ้าพิจารณาถึงความสัมพันธ์นั้นสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท หรือ 3 ลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สามีสูงกว่าภรรยา เพราะที่อาจารย์เปาโลได้กล่าวว่าสามีเป็นศิระของภรรยาเหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักร (เอเฟซัส 5:23) ถ้าสังเกตร่างกายที่แข็งแรงและสูง ตามธรรมชาติจิตใจที่กล้าหาญผู้ชายที่สูงกว่าผู้หญิง

ลำดับที่ 2 สามีเท่ากับภรรยา อาจารย์เปาโลกล่าวว่าฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและเสียสละตนเองเพื่อภรรยา (เอเฟซัส 5:25-28) สามีกับภรรยาต้องรักกัน เพราะทั้งสองเท่ากันทั้งสองต้องช่วยกันแบกภาระซึ่งกันและกัน พระเยซูคริสต์เองก็เสียสละชีวิตในสภาพมนุษย์เพื่อคริสตจักร

ลำดับที่ 3 สามีและภรรยาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถึงแม้ว่าเขาทั้งสองจะเป็น 2 คน แต่เนื้อและเลือดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยสายเลือดนั้นสามีและภรรยาจึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อาจารย์เปาโลกล่าวว่าทั้งสองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอเฟซัส 5:31) แล้วอาจารย์เปาโลก็สรุปว่าพระเยซูคริสต์และคริสตจักรเป็นอันเดียวกัน

อาจารย์เปาโลได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรเป็น 3 ลำดับคือพระคริสต์เป็นศิระของคริสตจักร พระคริสต์เท่ากับคริสตจักร พระคริสต์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับคริสตจักร เรื่องนี้อธิบายอย่างชัดเจนว่าความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า และผู้ที่เชื่อเป็น 3 ลำดับดังนี้คือ พระบิดาสูงกว่ามนุษย์ พระเยซูคริสต์ซึ่งเสด็จมาเป็นมนุษย์เท่ากับมนุษย์ พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าสนิทอยู่กับมนุษย์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยาจะมี 3 ลำดับแต่ไม่ใช่ว่ามีสามี 3 คน แต่มีสามีเพียงคนเดียว เช่นกันพระเจ้าก็มีเพียงองค์เดียว แต่เกี่ยวข้องกับมนุษย์เป็นพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์

6.4 พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่ากัน หลายคนเข้าใจผิดว่าถึงแม้ว่าทั้ง 3 เป็นพระเจ้าและทั้ง 3 เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่เขาคิดว่าพระบิดาเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าพระบุตรเป็นพระเจ้ารองลงมาน้อย และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระเจ้าอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง ตามพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวว่า พระเจ้าทั้ง 3 องค์เท่าเทียมกัน เมื่อรับศีลล้างบาปก็รับในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้น ถ้าทั้ง 3 องค์ไม่เท่าเทียมกันแล้ว อาจารย์เปาโลจะพูดเรื่องพระคุณของพระเยซูคริสต์ก่อนเรื่องความรักของพระเจ้า พระบิดาได้อย่างไร? (2 โครินธ์ 13:15)

ดังนั้น สรุปได้ว่าพระเจ้าที่เรานับการทุกครั้งเป็นพระเจ้าที่ได้ทรงสำแดงเป็นพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเราเชื่อฟังในพระเจ้าเราก็รับศีลล้างบาปในพระนามแห่งพระบิดา

พระบุตรและพระวิญญูณบริสุทธี เราสรรเสริญพระเจ้าเป็นพระผู้สร้าง พระผู้ช่วยให้รอดและเป็นพระเจ้าผู้ชำระจิตใจของเราให้บริสุทธิ์ ทุกวันทุกครั้งซึ่งปรากฏเป็นพระบิดา พระบุตรและพระวิญญูณบริสุทธี เราทั้งหลายได้รับพระพรแห่งพระเจ้าและสันติสุขซึ่งมาจากพระองค์ซึ่งเป็นพระบิดา พระบุตรและพระวิญญูณบริสุทธี ความเชื่อและประสบการณ์เช่นนี้ เป็นจุดศูนย์กลางในการนมัสการของเรา

7. การนมัสการพระเจ้าในพิธีและเทศกาลต่าง ๆ

ตามที่ได้พิจารณา มา 6 บทแรกนั้นก็เป็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการนมัสการพระเจ้า ส่วนตัวในครอบครัวและในคริสตจักรในวันอาทิตย์ เพราะว่าวันอาทิตย์เป็นวันสำคัญ เป็นวันนมัสการพิเศษสำหรับคริสตชนทั้งหลาย เป็นวันระลึกถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ นอกจากการนมัสการในวันอาทิตย์ปกติแล้ว ก็มีการนมัสการหลายชนิดหลายประการที่ช่วยให้เรามีโอกาสพิเศษที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า และมีความสนิทสนมกับพระองค์ และมีความสนิทสนมกับพี่น้องที่มีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า การพิเศษเช่นนี้เราจะแบ่งออกได้เป็นหลายประเภท หลายชนิดดังนี้

7.1 **พิธีอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเยซูคริสต์ทรงตั้งไว้** เมื่อเราศึกษาการปรนนิบัติและกิจการงานของพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงกระทำในโลกนี้ก่อนที่จะเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ทรงแต่งตั้งและตรัสสั่งให้ลูกศิษย์ของพระองค์กระทำพิธี 2 พิธี ที่เราเรียกว่า เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ คือพิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิท

พิธีศีลหรือสัตยาบันคืออะไร?

สัตยาบัน เป็นพิธีที่เราทำโดยอาศัยส่วนประกอบที่สำคัญ 2 ส่วน คือส่วนภายนอกและส่วนภายใน ส่วนภายนอกได้แก่สิ่งที่เรามองเห็นได้สัมผัสได้ และส่วนภายในได้แก่ความหมายของพิธีนั้น ๆ ซึ่งเรามองไม่เห็นได้ แต่เราสามารถรับประสบการณ์และรู้สึกได้ในชีวิตของเรา ในพิธีศีลบัพติศมานั้น ส่วนภายนอกคือ น้ำ ส่วนภายในมีหลายสิ่งซึ่งเราจะพิจารณาภายหลัง ในพิธีศีลมหาสนิทนั้น ส่วนภายนอกคือ ขนมปังและน้ำองุ่น ส่วนภายในมีความหมายหลายสิ่งหลายประการ ซึ่งเราจะพิจารณาภายหลัง ทั้ง 2 พิธีที่กล่าวมานี้เป็นพิธีสำคัญสำหรับคริสตชนทุกคนที่มีความเชื่อในพระเยซู เราจะศึกษาร่วมกันในทั้ง 2 พิธีนี้อย่างละเอียด

7.1.ก **พิธีบัพติศมา** พระเยซูคริสต์ทรงตั้งพิธีบัพติศมา ก่อนที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ทรงตั้งพิธีศีลบัพติศมา พระองค์ตรัสว่า “ฤทธาานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดีในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละ เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไปกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:18-20) และผู้ประกาศมาระโก ได้บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ” (มาระโก 16:15-16)

ความหมายของพิธีบัพติศมาที่พระเยซูคริสต์ทรงแต่งตั้ง และพิธีบัพติศมาของพวกยิวและของยอห์นบัพติศโตที่ได้ทำก่อนสมัยพระเยซูคริสต์นั้นมีความหมายไม่เหมือนกัน ดังนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงตั้งพิธีบัพติศมาของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทำให้มีความหมายลึกซึ้งมากกว่าของพวกยิว และของยอห์นบัพติศโต ในหลายประการดังนี้

1. ศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์หมายถึงผู้รับศีลนั้นได้ประกาศ ความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผยต่อพระพักตร์พระเจ้า และต่อมนุษย์ทั้งปวง (มาระโก 16:16, กิจการ 8:37, 18:8)

2. ศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์หมายถึงผู้รับศีลได้กลับใจเสียใหม่ และรับการบังเกิดใหม่ด้วยการชำระล้างความผิดบาปทั้งสิ้นโดยพระโลหิตของพระองค์ และเขาจะมีสันติสุขในจิตใจ (กิจการ 22:16, 1 เปโตร 3:20-21)

3. ศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์หมายถึงผู้รับศีลนั้นได้ตายแก่บาป และฟื้นคืนมาเพื่อความชอบธรรมพร้อมกับพระเยซูคริสต์ (โรม 6:3-13, โครินธ์ 2:12)

4. ศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องหมายถึงถึงความสนิทสนมระหว่างผู้รับศีลกับพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:27-28)

5. ศีลบัพติศมาของพระเยซูคริสต์หมายถึงผู้รับศีลจะเป็นอวัยวะ ส่วนหนึ่งในพระกายของพระองค์คือคริสตจักร (1 โครินธ์ 12-13)

7.1.ข พิธีศีลมหาสนิท เป็นพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเยซูคริสต์ทรงตั้งไว้ เพื่อให้คริสตชนทุกคนมีความเชื่อในพระองค์ มีโอกาสที่จะร่วมใจกันถือศีลนี้เป็นที่ระลึก และเป็นที่ยึดมั่น เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติของพระองค์ เชิญท่านร่วมพิจารณาถึงความหมายของศีลมหาสนิทอย่างลึกซึ้งว่ามีอย่างไรบ้าง ดังต่อไปนี้ (โปรดอ่าน 1 โครินธ์ 11:23-25, มัทธีว 26:26-29, มาระโก 14:22-25, ลูกา 22:14-20)

1. พระเยซูคริสต์ตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา” (1 โครินธ์ 11:24)

ขณะที่พระเยซูคริสต์ตั้งพิธีศีลมหาสนิทพระองค์ทรงหยิบขนมปังและตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา” เมื่อพูดถึงขนมปังที่เราใช้ในพิธีศีลมหาสนิท ทำให้มีการตีความหมายของขนมปังหลายประการ เช่น คริสตจักรโรมันคาทอลิกตีความหมายคำตรัสของพระเยซูคริสต์ตามตัวอักษร และเชื่อว่าขนมปังที่ใช้ในพิธีนั้นเป็นพระกายของพระองค์คือ เมื่อศาสนากรทำพิธีศีลขนมปังจะเปลี่ยนเป็นพระกาย น้ำองุ่นจะเปลี่ยนเป็นพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ความคิดนี้เรียกกันว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงพิสูจน์ของขนมปังและน้ำองุ่น (Tran Substantiation) ท่านมาติน ลูเธอร์ นักปฏิรูปศาสนาตีความหมายคำตรัสของพระเยซูคริสต์ว่า เรื่องการเปลี่ยนแปลงพิสูจน์นั้น ก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อของผู้ที่รับศีลมหาสนิทนั่นเอง (Con Substantiation) คือถ้ามีความเชื่อขนมปังและน้ำองุ่นก็จะได้รับการเปลี่ยนแปลงพิสูจน์ เป็นพระ

กายและพระโลหิตเช่นเดียวกับถ่านไฟที่ใช้ในการหุงต้มมีลักษณะเป็นก้อนที่ดำ แต่เมื่ออยู่ในเตาไฟถ่านก็มีลักษณะเป็นไฟสีแดง แต่ยังเป็นถ่านอยู่ ฉะนั้นใครก็ตาม ขนบปังและน้ำองุ่นที่ใช้ในพิธีก็เช่นเดียวกันสามารถเปลี่ยนแปลงพิสูจน์เป็นพระกาย และพระโลหิตได้ แล้วแต่ความเชื่อการเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้น ถ้าไม่มีความเชื่อก็อยู่ตามสภาพเดิม

แต่ความเชื่อของคริสตจักรของเรา เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงของขนบปังและน้ำองุ่นไม่เกิดขึ้น ขนบปังและน้ำองุ่นเป็นเพียงเครื่องแสดงของพระกายและพระโลหิตเท่านั้น แต่ถ้ามีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ การเปลี่ยนแปลงก็จะเกิดขึ้นในชีวิตของผู้ที่เชื่อ ไม่ใช่ในขนบปังและน้ำองุ่น ดังนั้น เมื่อพระเยซูคริสต์ตรัสว่า นี่เป็นกายของเรา หมายความว่าพระองค์สอนว่า ขนบปังเปรียบเหมือนพระกายของพระองค์ เช่นเดียวกับแหวนที่เป็นเครื่องแสดงของความรักระหว่างเจ้าบ่าวและเจ้าสาว หรือไม้กางเขนก็เป็นเครื่องแสดงแห่งความรักของพระเจ้า

2. พระเยซูคริสต์ตรัสว่า นี่เป็นกายของเราซึ่งให้แก่ท่านทั้งหลาย (1 โครินธ์ 11:24) พระเยซูคริสต์ทรงประทานพระกายของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย พระกิตติคุณเริ่มด้วยการให้ พิธีศีลมหาสนิท หมายถึง “การให้” ของพระเจ้า พระเจ้าทรงรักโลก จึงได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ต่อมาพระบุตรองค์เดียวของพระองค์นั้นทรงประทานชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขน พระเจ้าทรงประทานทุกอย่างให้แก่มนุษย์ และของประทานที่ดีที่สุดของพระเจ้านั้นก็คือ พระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนนั่นเอง ถ้าหากว่าพระเจ้าไม่ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ก็ไม่มีความรอด ไม่มีสันติสุข และไม่มี ความหวังแต่เนื่องจากพระเจ้าทรงประทานทุกอย่างที่มีอยู่ในพระองค์ให้เราทั้งหลาย พิธีศีลมหาสนิทจึงหมายถึงของประทานของพระเจ้า

3. พระเยซูคริสต์ตรัสว่า จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา (1 โครินธ์ 11:24) พระเยซูคริสต์สั่งให้เราทั้งหลายกระทำพิธีศีลมหาสนิทให้เป็นที่ระลึกถึงพระองค์ ฉะนั้นพิธีศีลมหาสนิทเป็นที่เราระลึกถึงพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงทราบดีว่านิสัยของมนุษย์เรามักจะลืมพระองค์ได้ง่าย เพราะว่ามนุษย์เรามีความกระวนกระวายถึงหลายสิ่งหลายประการ แม้ว่าการถวายพระชนม์ของพระองค์เป็นสิ่งที่ดีเลิศสำหรับมนุษย์ แต่มนุษย์ก็สามารถที่จะลืมได้ พระเยซูคริสต์ทรงตั้งพิธีศีลมหาสนิทขึ้นเพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงพระองค์ ดังนั้น คริสตจักรควรจัดให้มีพิธีศีลมหาสนิทขึ้นเพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงพระองค์ ดังนั้นคริสตจักรควรจัดให้มีพิธีศีลมหาสนิทบ่อย ๆ ถ้าเป็นไปได้ทุกวันอาทิตย์ก็จะเป็นการดี หรือทุกวันอาทิตย์แรกของเดือน แต่ไม่น้อยกว่า 4 ครั้งต่อ 1 ปี เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระองค์ “จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารธุการแด่พระเจ้า และอย่าลืมพระราชกิจมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์” (สดุดี 103:2)

4. พระเยซูคริสต์ตรัสว่า ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา (1 โครินธ์ 11:25) พิธีศีลมหาสนิทมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าเป็นเพียงพิธีระลึก เพราะถ้าเป็นเพียงพิธีระลึกเท่านั้นก็ไม่มีความหมายอะไร

เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ฉะนั้นพระเยซูคริสต์ตรัสว่า พิธีศีลมหาสนิทเป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของพระองค์ ในพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่โมเสส (อพยพ 24:1-8) โมเสสได้ทำพันธสัญญาด้วยโลหิตของสัตว์ อิสราเอลก็สัญญาว่าจะปฏิบัติตามพระบัญญัติ แต่โลหิตของสัตว์ไม่สามารถช่วยชนชาติอิสราเอลได้ และอิสราเอลก็ไม่สามารถที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัตินั้นได้ ดังนั้นพันธสัญญาเดิมจึงยุติเพราะไม่สามารถกระทำตามได้ พระเยซูคริสต์จึงได้กระทำพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของพระองค์ ที่ทรงกระทำตามด้วยความรัก พระองค์ทรงสัญญาว่าจะทรงช่วยทุกคนที่เข้าร่วมในพันธสัญญาใหม่ โดยความเชื่อในพระองค์ที่ได้รับกำลังอำนาจและชีวิตใหม่จากพระองค์ พันธสัญญาเดิมมีข้อบกพร่อง แต่พันธสัญญาใหม่ได้รับความบริบูรณ์ เมื่อบุตรน้อยที่หลงหายได้กลับใจเสียใหม่มาหาบิดา ผู้เป็นบิดาก็มีความยินดีได้จัดเสื้อผ้าใหม่หวน และรองเท้าคู่มือใหม่ให้แก่บุตรน้อย ยิ่งกว่านั้นยังจัดเลี้ยงต้อนรับอย่างใหญ่โตบุตรน้อยผู้ซึ่งกลับมาในลักษณะหมดหวัง เหน็ดเหนื่อย หิวกระหาย และเปลือยกายอยู่นั้นเดี๋ยวนี้ได้รับชีวิตใหม่ สภาพใหม่ ฉะนั้นใครก็ตามที่เข้าร่วมในพิธีศีลมหาสนิทโดยความเชื่อ ก็ได้รับชีวิตเหมือนกับบุตรน้อยฉนั้น (ลูกา 15:22-23) เมื่ออับราฮัมไปทำสงครามกับกษัตริย์หลายพระองค์ หลังจากรบชนะแล้วก็กลับบ้าน ด้วยความเหน็ดเหนื่อยเวลานั้น มหาปุโรหิต มัลคีเซเด็ช ได้เข้าพบอับราฮัม เลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำองุ่นซึ่งช่วยให้อับราฮัมได้รับกำลังใหม่ (ปฐมกาล 14:18-19) ในชีวิตของเรามีการต่อสู้ปัญหาหลายสิ่งหลายอย่าง จนรู้สึกขาดกำลังและเหน็ดเหนื่อย แต่เมื่อเรามาอยู่ในพิธีศีลมหาสนิทแล้ว พระเจ้าทรงประทานกำลังในการดำเนินชีวิตใหม่อีกต่อไป

การร่วมในพิธีศีลมหาสนิทที่ขาดพระพร การร่วมพิธีศีลมหาสนิทมีความหมายและมีพระพรมาก แต่ขณะเดียวกันถ้าหากเราเข้าร่วมในพิธีอย่างไม่สมควร พระเจ้าคงไม่อวยพรในชีวิตของเรา อาจารย์เปาโลเขียนจดหมายถึงคริสตจักร โครินธ์ในเรื่องพิธีศีลมหาสนิทว่า คริสตชนโครินธ์ถือพิธีศีลมหาสนิทอย่างไม่สมควร เพราะเขามีการแตกแยกกัน (1 โครินธ์ 11:18) คริสตชนเป็นคนที่มั่งมี แต่บางคนเป็นคนยากจน เขาต่างไม่ร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียว (1 โครินธ์ 11:20) คริสตชนบางคนรับพิธีศีลมหาสนิทโดยไม่เข้าใจถึงความหมายของพิธีนั้น จึงรับแบบเฉย ๆ ซึ่งไม่สมควร (1 โครินธ์ 11:27) คริสตชนบางคนเข้าพิธีโดยไม่ได้เตรียมตัว และไม่ได้พิจารณาตนเองว่าบกพร่องอะไรบ้าง (1 โครินธ์ 11:28) สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้พิธีศีลมหาสนิทขาดความหมายและขาดพระพร

7.2 พิธีต่าง ๆ ของคริสตจักรท้องถิ่น พิธีบัพติศมาและพิธีศีลมหาสนิทที่เราได้ศึกษามานี้เป็นพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งคริสตจักรสากลโลกต้องถือตาม โอกาสและสถานการณ์เหมาะสมทุกครั้ง นอกจากนั้นก็มีพิธีอีกบางชนิดที่คริสตจักรท้องถิ่นจะต้องจัดไว้เรียบร้อยเพื่อให้สมาชิกที่เกี่ยวข้องกับพิธีเหล่านี้ควรจะเตรียมตัวพร้อมที่จะเข้าพิธีนั้นด้วย พิธีเหล่านั้นก็มีมากมาย จนกระทั่งหนังสือเล่มนี้จำกัดที่จะอธิบายอย่างละเอียดแต่ละพิธีได้ พิธีนั้น ๆ มีดังนี้

7.2.ก พิธีวางศิลาหัวมุมที่จะสร้างโบสถ์ใหม่

7.2.ข พิธีฉลองโบสถ์ใหม่

7.2.ค พิธีทานข้าวใหม่

7.2.ง พิธีรับโอนสมาชิกใหม่

7.2.จ พิธีสถาปนาคณะมัคนายก

7.2.ฉ พิธีสถาปนาคณะผู้ปกครอง

7.2.ช พิธีแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ของคณะอนุชน คณะสตรี เป็นต้น

7.2.ซ พิธีสถาปนาแต่งตั้งศิษยาภิบาลของคริสตจักร

7.2.ฌ พิธีสถาปนาและแต่งตั้งศาสนาจารย์

7.3 พิธีต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับชีวิตครอบครัวคริสเตียน พิธีต่าง ๆ จัดขึ้นโดยที่ครอบครัวหนึ่งครอบครัวใด ได้ปรึกษาและตกลงกับศิษยาภิบาลและคณะธรรมกิจของคริสตจักรนั้น ๆ มีดังนี้

ก.พิธีวางศิลาหัวมุมของบ้านใหม่

ข.พิธีขึ้นบ้านใหม่

ค.พิธีหมั้น

ง.พิธีสมรส (ถึงแม้ว่าพิธีสมรสเป็นพิธีเกี่ยวกับครอบครัวคริสเตียน แต่เหมาะสมที่จะจัดขึ้นในโบสถ์ของคริสตจักร)

จ.พิธีบรรจุกศพ

7.4 พิธีและเทศกาลต่าง ๆ เกี่ยวกับปฏิทินของคริสตจักรสากลโลก เทศกาลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เป็นเทศกาลที่คริสตจักรได้จัดไว้ตั้งแต่สมัยแรกตามวันที่กำหนดไว้สำหรับบางเทศกาล มีความหมายลึกซึ้งในการถือเทศกาลเหล่านี้ เพราะส่วนมากเทศกาลเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเราความหมายของเทศกาลเหล่านี้ สำคัญยิ่งกว่าการถือเทศกาลเหล่านั้น เทศกาลสำคัญ ๆ มีดังนี้

ก.เทศกาลคริสตสมภพ ตรงกับวันที่ 25 ธันวาคม (ถือวันอื่น ๆ ก็ได้ตามความสะดวกของคริสตจักรท้องถิ่น)

ข.วันขึ้นปีใหม่ ตรงกับวันที่ 1 มกราคม เป็นวันที่ระลึกถึงพิธีสูหนัดของพระเยซูคริสต์ด้วย เพราะว่าเป็นวันที่ 8 หลังจากวันคริสตมาส และพระเยซูคริสต์เป็นพระกุมารได้รับพิธีสูหนัดในวันที่ 8 (ลูกา 2:21)

ค.วันระลึกการเสด็จถึงกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูคริสต์ เป็นวันอาทิตย์ 1 อาทิตย์ก่อนวันคืนพระชนม์

ง.วันศุกร์ประเสริฐ 2 วันก่อนวันคืนพระชนม์ เป็นวันระลึกถึงการทนทุกข์หรือการวายพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

จ.วันอีสเตอร์หรือวันคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ หลายคนถามว่าวันคืนพระชนม์นั้น คริสตจักรกำหนดตามวิธีอะไร เพราะว่ามันตรงกับวันเดียวกันทุกปี ในเรื่องนี้ขออธิบายว่า ตาม คริสตจักรสากลโลก วันที่ 25 ของเดือนมีนาคมทุกปี เป็นวันระลึกที่มารีย์พรหมจารีย์ได้รับข่าวประเสริฐจากทูตสวรรค์ว่า มารีย์จะตั้งครรภ์ คือพระกุมารเยซูคริสต์โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นวัน 9 เดือนก่อนวันคริสตมาส เพราะว่าวันคริสตมาสนี้เป็นวันที่ 25 ธันวาคม เขากำหนดวันอีสเตอร์ว่า หลังจากวันที่ 25 เดือนมีนาคม วันไหนเป็นวันขึ้นสิบห้าค่ำที่พระจันทร์เต็มดวง หลังจากนั้นอีก 1 อาทิตย์ จะเป็นวันคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เมื่อเขากำหนดวันคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์แล้วเขาก็จะกำหนด วันเสด็จของพระเยซูคริสต์ในกรุงเยรูซาเล็ม วันศุกร์ประเสริฐ วันเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์และวันเพนเทสเทต ตามวันอีสเตอร์ที่ได้กำหนดนั้น

ฉ.วันเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์เป็นวันที่ 40 วันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์คงจะเป็นวันหยุดทุกปี

ช.วันเพนเทสเทต หรือวันที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสด็จเหนือพวกอัครสาวกเป็นวันที่ 50 หลังจากการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ก็จะเป็นวันอาทิตย์เหมือนกัน

ซ.วันระลึกการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ ก่อนวันคริสตมาสในเดือนธันวาคม คือ วันที่ 25 นั้น ก่อนที่จะถึงวันนั้นเป็นเวลาสี่สัปดาห์ คริสตจักรกำหนดไว้เป็นที่ระลึกถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ด้วย

ด.วันระลึกพระคัมภีร์ ในสี่สัปดาห์ที่ระลึกถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์นั้น ในวันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 2 เป็นวันระลึกพระคัมภีร์ในสากลคริสตจักร วันระลึกพระคัมภีร์ก็เป็นวันสำคัญ เพราะวันโมทนาขอบพระเดชพระคุณของพระเจ้าทรงประทานพระวจนะเป็นพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์

การนมัสการมีความสำคัญยิ่งในการประกาศพระกิตติคุณ

การนมัสการของเราในวันอาทิตย์ก็ดี หรือตามพิธี หรือเทศกาลต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ตามบ้านหรือตามโบสถ์ก็ดี ทุกครั้งเป็นการประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าท่ามกลางพี่น้องที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ข้อนี้เป็นข้อสำคัญที่คริสตชนทั้งหลายจำไว้ เพราะว่าพี่น้องเหล่านั้นคงจะเข้านมัสการของเรา โดยเฉพาะเมื่อเราทำพิธีเทศกาลใหญ่ที่โบสถ์หรือทำพิธีสมรส พิธีบรรจุศพ ก็มีพี่น้องหลายคนมาร่วมการนมัสการของเรา จึงเป็นโอกาสดีที่จะประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้า เพราะฉะนั้นการนมัสการของเราทุกครั้งควรจะเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะต้องนมัสการโดยจิตวิญญาณและความจริง การร้องเพลงและอธิษฐานของเราต้องออกมาจากจิตใจ ประกอบด้วยชีวิตชีวา ถ้าเป็นเช่นนี้พี่น้องทั้งหลาย

คงจะมีโอกาสที่จะรู้จักพระเจ้า ในเวลาเดียวกันเราทั้งหลายไม่ควรลืมด้วยว่า ทุกครั้งเมื่อเรานมัสการพระเจ้า เรานมัสการพระองค์พร้อมด้วยพวกสิทธิชนและทูตสวรรค์ทั้งหลายที่กำลังนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ด้วย ขอให้หนังสือเล่มนี้ถึงแม้ว่าเป็นเล่มเล็ก แต่ช่วยพี่น้องทุกคนที่ใช้หนังสือเล่มนี้รับพระพรของพระเจ้า พระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ อามีน